

www.iu.edu.sa

Кралство Саудитска
Арабия
Ислямски университет
Медина
Деканат за научни
изследвания
Отдел Преводи

Основите на Исляма

Превод от арабски:
Хусейн М. Ходжа

УВОД

Хвала на Аллах, и поздрава и спасението да са върху последния пророк, Мухаммед син на Абдуллах (С.А.В.).

В разпространяването на ислямските науки има велики следи в разясняване на същността на Исляма,засдравяване основите на религията, и издигане на обществото.

Тази благородна цел е целта на Ислямския университет, който иска да я осъществи по пътя на приканването (деа`ва) и разясняване на науките. За да се осъществи това, деканата за научни изследвания се занимава с програмиране и подготвяне на много желани и научни мероприятия, като степенувани изучавания на Исляма и неговите добри качества, и тяхното разпространяване, и се грижи да предаде на синовете на ислямската общност най-достоверните и правилни знания за Исляма, за неговото убеждение и вяра, и неговите задължения.

*Сега ви предлагаме тази книга “ **Основите на Исляма** “. Тя е една от програмите на деканата за научни изследвания, като искаше от група преподаватели в университета, да съберат и напишат тази тема. След това задължи научната комисия към деканата, да провери каквото са написали, да допълнят каквото са изпуснали, и да излезне на подходящия начин, като свързваха всички научни положения с нейните доказателства от Корана и Суннета.*

Деканата се грижи - чрез тези книги - да предаде на синовете на ислямския свят полезни религиозни знания, и затова ги превежда на всички езици и ги вкарва в програмата за международни знания (ИНТЕРНЕТ).

Накрая искаме от Всевишния Аллах да награди власта на кралство Саудитска Арабия с най-пълноценните награди, за голямия труд, който полагат за Исляма и неговото разпространение и защитаване, и за всички положени грижи за този университет.

И искаме от Благословения и Всевишен Аллах да се възползват хората от тази книга, и да помогне да се осъществят останалите научни мероприятия на деканата – с Неговата почит и благоволение. Също искаме от Всевишния Аллах да ни напъти всички към онова, което обича и е доволен от него, и да ни отреди от напътващите към истината и да бъдем нейни помощници.

Аллах да поздрави с почит и спасение Неговия раб и пратеник, нашия Пророк Мухаммед (С.А.В.), семейството му и неговите сподвижници.

Деканат за научни изследвания

Основите на Исляма

Първата основа: Свидетелстване, че няма друг бог, освен Аллах и, че Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах.

Тези две свидетелствания са входа към Исляма. Те са неговата най- велика основа, не може да се каже, че човек е мусюлманин, освен след като ги изрече, и извършва всички дела чрез тях, и с тях неверника става мусюлманин.

1- Значението на “ Няма друг бог, освен Аллах”.

Това свидетелстване трябва да се произнесе с уста, като се знае неговото значение, и извършване на дела чрез него- явни и скрити. Но ако само се произнесе, без да се знае неговото значение, нито се извършват делата чрез него, няма полза от него - това е единно становище на учените - а напротив е довод против самия човек.

Значението на “ Няма друг бог, освен Аллах” е- няма истински обожаван, освен Аллах, Единствения, Всеславения, Всевишния.

Това свидетелстване съдържа две основи: отричане и подвърждаване. Отричане на божествеността от всички, освен от Аллах, и подвърждаването ѝ на Аллах- единствения, няма съдружник на Него.

Неверничеството обхваща идолите - а те са всичко, което се обожават след Всевишния Аллах, и са доволни, че ги обожават, като човек, камък, дърво, измислени неща и сладострастия- които трябва да се мразят и да се стои далече от тях. И който изрече свидетелстването, но вярва в каквото се обожават след Аллах, не е извършил нужното от това свидетелстване.

Всевишния Аллах казва:

﴿ وَاللَّهُمَّ إِلَهُ وَاحِدٌ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴾

(البقرة 163)

“Вашият Господар е единственият. Няма друг Бог, освен Него, Всемилоствивия, Милосърдния.” (сура ал-Бакара-163)

﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۚ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمَرْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾ (البقرة 256)

“Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината от заблудата. Който отхвърли идолите, а повярва в Аллах, той се е хванал за най-здравата връзка, която не се къса. Аллах е всечуващ, всезнаещ.” (сура ал-Бакара-256)

А значението на (Бог) - Той е истинския обожаван. А който се убеди, че Той е създателя, даващия прехраната, всемогъщия да сътворява, но вярва, че само това е достатъчно, но съдружава с Аллах, няма полза от “Няма друг бог, освен Аллах” в земния живот с влизането му в Ислям, нито ще го спаси от вечното наказание в отвъдния свят. Всевишния Аллах казва:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ

الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ ۚ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ (يونس 031)

“Кажы: Кой ви дава препитанието от небето и земята? Или кой владее слуха и зрението? И кой изважда живото от мъртвото, и изважда мъртвото от живото? И кой управлява делото? Ще рекат: Аллах! Кажы: А нима не се боите?”

(сура Юнус-31)

﴿ 0 أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا

شَجَرَهَا أَلَيْسَ لَهُ مَعَ اللَّهِ ج بَلَّ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦﴾ (النمل 060)

“ Или Онзи, Който сътвори небесата и земята, и изсипа за вас вода от небето, и чрез нея сторихме да израснат прелестни градини? Вие не бихте сторили дърветата да израстат. И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Не, ала те са хора отклонени.”
(сура ан Немль-60)

﴿ وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ط فَأَنِّي يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ (الزخرف 087)

“ И ако ги попиташ кой ги е сътворил, ще кажат: Аллах! Как тогава биват подлъгвани?”
(сура аз-Зухруф-87)

2- Условията на “ Няма друг бог, освен Аллах”.

- 1- Знание - тоест да се знае неговото значение, отричайки и подвърждавайки. Знание, което е спротивно на невежието, като се отрича служенето на друг, освен Аллах, Който няма съдружник, и никой, освен Него не заслужава да му се служи.
- 2- Сигурност, която е спротивна на съмнението, като го произнася със сигурност и спокойствие в сърцето си- напълно сигурен в неговото значение.
- 3- Приемане, което е спротивно на отхвърляне, като приема всичко, до което го довежда това свидетелстване, със сърцето си и езика си, вярва в известията и се подчинява на заповедите, отдалечава се от забраненото и не се спротивлява на доказателствата, нито ги отхвърля или променя от истинското им значение.
- 4- Следване, което е спротивно на изоставяне, като се подчинява и извършва с убеждение всичко, което съдържа това свидетелстване - явно и скрито.

- 5- Правдивост, която е спротивна на лъжата, като произнася “ Няма друг бог, освен Аллах” вярвайки със сърцето си, и с езика си потвърждава това в сърцето си- явните и скритите му дела.

Който произнесе свидетелстването с езика си, но отрече неговото значение със сърцето си, няма полза от него, както правят двуличниците и лицемерите, които казват с устите си, каквото не е в сърцата им.

- 6- Искренност, която е спротивна на многобожието (ширк). Тя представлява: да изчисти човек делата си с добро възнамерение от всички пороци на многобожието. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ﴾

(البينة 005)

“ И бе им повелено да служат единствено на Аллах, предани Нему в религията, правоверни.”

(сура ал-Бейине-5)

- 7- Обич, която е спротивна на омразата, като обича това свидетелстване, и каквото съдържа и до каквото го довежда. Да обича вярващите, които го изричат и спазват неговите условия, и да мрази нещата, които го развалят. Това се вижда когато човек дава предимство на всичко, което обича Аллах, дори да не съвпада на сладострастията на човек. Да мрази каквото мрази Аллах, дори да го желае душата му. Да взема за приятели онези, които обичат Аллах и Неговия пратеник, и да мрази онези, които мразят Аллах и Неговия пратеник. Всевишния Аллах казва:

﴿ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ

قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ

كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى

تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ ﴾ (الممتحنة 004)

“Хубав пример за вас е Ибрахим и онези, които бяха заедно с него, когато казаха на своя народ: Непричастни сме към вас за онова, на което служите вместо на Аллах! Ние ви отхвърляме и ще се появи вражда и омраза помежду ни, докато не повярвате единствено в Аллах.”
(сура ал-Мумтехине-4)

﴿ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَنَدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ ﴾

اللَّهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ ﴿ (البقرة 165)

“А някои от хората приемат за богове други вместо Аллах, обичат ги, както трябва да се обича Аллах. А които вярват, най-силно обичат Аллах.”

(сура ал-Бакара-165)

Който произнесе “Няма друг бог, освен Аллах” с искренност и твърдо убеждение, и се предпази от голямото и малко съдружаване, нововъведенията и греховете, той ще е напътен от заблудата в земния живот, ще бъде предпазен от наказанието и ще му бъде забранен Огъня.

Всеки човек е задължен да изпълни тези условия, да се придържа към тях, но не е задължен да ги знае на памет.

Това велико изречение “Няма друг бог, освен Аллах” е теухид Улюхийе (служене само на Аллах). Той е най-важния от трите вида теухид, в него се получи разногласие между пророците и техните народи. Заради неговото осъществяване се изпратиха пратениците, както казва Всевишния Аллах:

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطَّغُوتَ ﴿ (النحل 036)

“И при всяка общност изпратихме пратеник: Служете на Аллах и странете от идолите!”
(сура ан-Нехль-36)

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا ﴾

﴿ فَأَعْبُدُونِ ﴾ (الأنبياء 025)

“ И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението (вахъ): Няма друг бог, освен Мен! Служете (единствено) на Мен!” (сура ал-Енбия-25)

Значението на теухид Улюхийе

Теухид Улюхийе е потвърждение, че наистина Аллах е притежателя на истинската божественост, всички създания на Него служат. Ибадета е само за Него – единствения, Който няма съдружник.

Този теухид се нарича Улюхийе, или Иляхийе, защото се изгражда на искрено обожаване, а то е: най-голямата обич към Аллах, единствения. Също така се нарича:

А)- Теухид на ибадета и служенето, защото се изгражда на искрено служене на Аллах, единствения.

Б)- Теухид на желанието, защото се изгражда на желание лицето на Аллах, с извършване на дела.

В)-Теухид на възнамерението, защото се изгражда на искрено възнамерение, довеждащо до искрен ибадет на Аллах, единствения.

Г)-Теухид на искането, защото се изгражда на искрено искане от Всевишния Аллах.

Д)-Теухид на делата, защото се изгражда на искренни дела за Всевишния Аллах.

Неговия пропис (хукм)

Теухид Улюхийе е фарз (строго задължение) за всички раби. Не могат да влезнат в Ислям, освен чрез него, и няма да се спасят от Огъня, освен с убеждение в него и извършване на дела чрез него. Той е първото задължение на всеки зрялостен човек (мукеллеф), да вярва в него и да извършва делата си чрез него. Той е първото нещо, с което се започва в приканването (деава) към

Ислям и разясняването му. Доказателство, че той е фарз са знаменията от Корана и хадисите от Суннета. Заради него Аллах сътвори съданията и низпосла книгите.

Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ ۚ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ

مَنَاب ﴿٥٦﴾ (الرعد 036)

“**Кажы:** Повелено ми е да служа единствено на Аллах и да не съдружавам с Него. Към Него зова и моето завръщане е при Него.”
(сура ар-Раад-36)

﴿ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ (الذاريات 056)

“**Сътворих** аз джиновете и хората единствено за да ми служат.”
(сура аз-Зарият-56)

И Пратеника (С.А.В.) рече на Муаз (Р.А.):

((انك تأتي قوما من أهل الكتاب فليكن أول ما تدعوهم اليه شهادة أن لا اله الا الله ، فان هم أطاعوك لذلك فأعلمهم أن الله افترض عليهم خمس صلوات في كل يوم و ليلة ؛ فان هم أطاعوك لذلك فأعلمهم أن الله افترض عليهم صدقة تؤخذ من أغنيائهم فترد على فقراءهم....))

“*Наистина, ти ще идеш при народ, на които им е низпослана книга, затова, първото към което ще ги приканиш, нека да е свидетелстването, че няма друг бог, освен Аллах. Ако те се подчинят на това, извести ги, че Аллах им е отредил (фарз) пет молитви във всяко денонощие. Ако те се подчинят на това, извести ги, че Аллах им е отредил милостиня (зекят), която се взема от богатите им и се дава на бедните...*”

(предаден от Бухари и Муслим)

Този вид теухид е най-доброто нещо от делата, и най-великото нещо, което премахва греховете.

Утбан (Р.А.) пренася от Пратеника на Аллах (С.А.В.) следния хадис:

((فإن الله حرم على النار من قال لا إله إلا الله يبتغي بذلك وجه الله)) متفق عليه
“*Наистина, Аллах забрани Огъня на онзи, който каже: Няма друг бог, освен Аллах, желаейки лицето на Аллах.*”

(предаден от Бухари и Муслим)

Всички пратеници бяха обединени в свидетелстването, че няма друг бог, освен Аллах

Всички пратеници бяха обединени в приканването им на техните народи към словото “ Няма друг бог, освен Аллах”, и ги застрашаваха, ако се отрекат от него, както ни известява честия Коран в много знамения.

Всевишния Аллах казва:

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

فَاعْبُدُونِ ﴾ (الأنبياء 025)

“ И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението (вахй): Няма друг бог, освен Мен! Служете (единствено) на Мен!” (сура ал-Енбия-25)

Пратеника (С.А.В.) даде пример за обединението на пророците в приканването им към това слово, като ни извести, че пророците са братя - майките им са различни, но религията на всички пророци е една. Основата на религията на пророците е една, и тя е теухид (служене единствено на Аллах), дори да се различаваха шериятите им, както се различават децата, които са от различни майки, но от един баща.

3- Значението на “ Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах”.

А)- Значението на “ Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах” е да се следва всичко, което е наредил, да се вярва в каквото е известил, да се отдалечава от онова, което е забранил и предупредил, и да се обожават Аллах с каквото е прописал.

Б)- Осъществяване на свидетелстването, че “Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах”. То се осъществява с вяра и пълно убеждение, че Мухаммед (С.А.В.) е раб на Аллах и Неговия пратеник, Който го изпрати към всички джинове и хора. Той е последния от пророците и пратениците, той е приближен раб при Аллах, и не притежава нищо от божествените качества.Трябва да се след-

ва и да се спазва неговата заповед и забрана, да се придържаме към неговия Суннет - в словата му, делата му и вярата му. Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ﴾

(الأعراف 158)

“ **Каж**и: О, хора, аз съм Пратеника на Аллах при всички вас.”
(сура ал-Еа`раф-158)

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ﴾ (سبأ 028)

“ **И** те изпратихме Ние (о, Мухаммед) за всички хора само като благовестител и предупредител.”
(сура Себе-28)

﴿ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَحَاتَمَ

النَّبِيِّينَ ﴾ (الأحزاب 040)

“ **Мухаммед** не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последния от пророците.”
(сура ал-Ахзаб-40)

﴿ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴾ (الإسراء 093)

“ **Каж**и (о, Мухаммед): Пречист е моят Господар! Не съм ли само един човек - пратеник?”
(сура ел-Исра-93)

Това свидетелстване обхваща следните неща:

Първо: Признаване на неговото пророчество и вяра със сърцето си в него.

Второ: Изричане на “ Мухаммед е пратеник на Аллах” с уста, показвайки го явно с уста.

Трето: Да се следва с дела във всичко, което е известил от истината, и да се изостави онова, което е забранил от заблудата.

Всевишния Аллах казва:

﴿ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ آلَنَبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ

وَكَالَمَاتِهِ ۚ وَاتَّبَعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴾ (الأعراف 158)

“ Вярвайте в Аллах и в Неговия пратеник - неграмотния пророк, който вярва в Аллах и в Неговите слова, и го следвайте, за да сте напътени!” (сура ал-Еа`раф-158)

Четвърто: Да се вярва във всичко, което е известил.

Пето: Да се обича повече от обичта ни към самите нас, богатствата, децата, родителите и всички хора, защото е пратеник на Аллах, който го обича, той обича Аллах, и го прави заради Аллах.

Същността на обичта към него е следване на заповедите му и отдалечаване от забраните му.

Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ

ذُنُوبَكُمْ ﴾ (آل عمران 31)

“ Кажи: Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви заобича, и ще опрости греховете ви.” (сура Али Имран-31)

Пратеника (С.А.В.) рече:

((لا يؤمن أحدكم حتى أكون أحب إليه من والده و ولده و الناس أجمعين))

“ Няма да уярва който и да е от вас, докато не ме обича повече от родителя си, детето си и от всички хора ”

(предаден от Енес-Р.А.- при Бухари и Муслим)

Всевишния Аллах казва:

﴿ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ ۖ وَعَزَّرُوهُ ۖ وَنَصَرُوهُ ۖ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ

مَعَهُ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾ (الأعراف 157)

“ Които повярват в него и го почитат, и го подкрепят, и следват Светлината, низпослана с него, тези са сполучилите.”

(сура ал-Еа`раф-157)

Шесто: Твърдо убеждение, че неговия Суннет е втората основа за вземане на знание в шериата на Исляма, след честития Коран, и не се отхвърля заради разума.

Седмо: Да се извършват делата чрез неговия Суннет, неговите слова да са пред мнението на който и да е, да се приемат както са и да присъждаме според неговия шериат, и да сме доволни от него.

Всевишния Аллах казва:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا

تَجِدُوا فِيْٓ أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾

(النساء 065)

“ Но не- кълна се в твоя Господар!- те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им; после не намират затруднение у себе си относно онова, което си решил и напълно се подчиняват.” (сура ан-Ниса-65)

4- Високите степен на “ Няма друг бог, освен Аллах, и Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах”.

Тази основа има велики качества, споменати в Корана и Суннета. От тях са:

А)- Че е първата основа от основите на Исляма, на която се изгражда религията. Тя е основата на общността и първото нещо, с което човек влиза в Ислям, заради тази основа се сътвориха небесата и земята.

Б)- Че с нейното осъществяване се събира между служенето на Всевишния и Всеславен Аллах, и прилагането на шериата на Неговия пратеник Мухаммед (С.А.В.).

В)- Че тази основа е причината за запазването на човека и богатството. Който я произнесе с уста, тя става причина за запазване на неговата кръв и богатство.

Г)- Словото “ Няма друг бог, освен Аллах” е най-доброто дело, най-великото нещо за опрощаване на греховете, и най-тежкото нещо на Везната на Съдния ден. То е причината за влизането в Дженнета и спасяването от Джехеннемския огън.

Ако се сложат седемте небеса и седемте земи, от едната страна на Везната, а “ Няма друг бог, освен Аллах ” от другата страна на везната, ще натежи (لا اله الا الله) – Няма друг бог, освен Аллах.

Убаде (Р.А.) пренася от Пратеника (С.А.В.), че е рекъл:

((من شهد أن لا اله الا الله و أن محمدا عبده و رسوله حرم الله عليه النار))

“ Който свидетелства, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед е Неговия раб и пратеник, Аллах му забранява да влезе в Огъня.”
(предаден от Муслим)

Д)- Че тази основа съдържа споменаване на Аллах (зикир), молене на Аллах (дуа) и благодарност, също така се използва при молене в ибадета и при искане. Тя е най-много употребявания зикир и най-лесно се извършва. Тя е най-хубавото слово, най-здравата връзка и словото на искренността. Заради нея се сътвориха небесата и земята и всички създания, заради нея се изпратиха пратениците и се низпослаха книгите. Прописана е за изпълване на суннета и фарза, заради нея се вдигнаха сабите на Джихад. Който я произнесе с уста и извършва делата си чрез нея-искрено вярвайки, приема я и я обича, ще влезе в Дженнета с делата, които извършва.

Втората основа: Отслужване на молитвата.

Молитвата се счита за най-великия ибадет, с най-ясните доказателства. Исляма обръща огромно внимание на молитвата, като разясни нейното предимство и нейната степен над другите ибадети. Тя е връзката между човека и неговия Господар. Чрез нея се вижда спазването на всеки раб заповедите на неговия Господар.

1- Същността й.

Салят- в арабския език означава молене (дуа), както е в следното знамение:

﴿ وَصَلِّ عَلَيْهِمْ ^ص إِنَّ صَلَوَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ ﴾ (التوبة 103)

“ И се моли за тях! Твоето молене е успокоение за тях.”

(сура ат-Теубе-103)

А в Ислям, молитвата е ибадет, съдържащ определени слова и движения, започва с текбир (Аллаху екбер) и завършва със селям.

Съдържа слова, като: текбир, учене на Коран, тесбих, молене и други. А движения, като: стоене прав, руку, седжде, сядане и други.

2- Важността на молитвата при пророците и пратениците (С.А.В.).

Молитвата е от ибадетите, които бяха прописани в предишните небесни религии, и в религията на нашия пророк Мухаммед (С.А.В.). Ибрахим (А.С.) искаше от Аллах да го отреди и неговото семейство от отслужващите молитвата, казвайки:

﴿ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ﴾ (إبراهيم 040)

“ Господарю мой, стори мен и потомството ми да отслужваме молитвата!”
(сура Ибрахим-40)

А Исмаил (А.С.) нареждаше на семейството си да отслужват молитвата, казвайки:

﴿ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ ﴾ (مريم 055)

“ И повеляваше той на своя народ да отслужва молитвата.”
(сура Мерйем-55)

Всевишния Аллах казва, обръщайки се към Муса (А.С.):

﴿ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴾

(طه 014)

“ Аз съм Аллах. Няма друг бог, освен Мен. Затова на Мен служи и отслужвай молитвата, за да Ме споменаваш.”

(сура Таха-14)

Аллах я завеща на Неговия пророк Иса (А.С.) в словата Си:

﴿ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا

دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ (مریم 031)

“ И ме стори благословен, където и да се намирам, и ми повели да отслужвам молитвата, и да давам зекята, докато съм жив.”
(сура Мерйем-31)

Аллах отреди молитвата, като фарз на Неговия пророк Мухаммед (С.А.В.) в небесата, в ноща Исра и Миарадж. В началото Аллах отреди 50 молитви, след това ги намали на пет - пет в извършване, петдесет в награждаване.

Петте молитви са:

- сутринна (феджр)
- обедна (зухр)
- следобедна (аср)
- вечерна (мегриб)
- нощна (иша).

Това е единно становище на ислямските учени.

3- Доказателствата за отреждането на молитвата.

Доказателствата за молитвата са много, от тях са:

Първо: От Корана:

﴿ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ﴾ (البقرة 043)

“ И отслужвайте молитвата, и давайте зекята!”

(сура ал-Бакара-43)

﴿ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ﴾

(النساء 103)

“ За вярващите молитвата е предписание в определено време.”
(сура ан-Ниса-103)

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا

الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ ﴾ (البينة 005)

“ И бе им повелено да служат единствено на Аллах, предани Нему, и да отслужват молитвата, и да раздават земята.”

(сура ал-Бейине-5)

Второ: От Суннета:

1-Хадиса на Ибн Омер (Р.А.), че Пратеника на Аллах (С.А.В.) е рекъл:

((بني الاسلام على خمس ، شهادة أن لا اله الا الله ، و أن محمدا رسول الله ، و اقام الصلاة و ايتاء الزكاة ، و حج البيت ، و صوم رمضان)) [متفق عليه]

“ Исляма се изгражда на пет основи:

-Свидетелстване, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед е пратеник на Аллах.

-Отслужването на молитвата.

-Даването на земята.

-Поклонението Хадж при Дома.

-И говееето в Рамазан.”

(предаден от Бухари и Муслим)

2-Хадиса на Омер ибн ал-Хаттаб (Р.А.), в който Пратеника (С.А.В.) казва:

((الاسلام أن تشهد أن لا اله الا الله و أن محمدا رسول الله - صلى ال عليه و سلم- ، و تقيم الصلاة و تؤتي الزكاة ، و تصوم رمضان و تحج البيت ان استطعت اليه سبيلا (...)) [رواه مسلم]

“ Исляма е да свидетелстваши, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед (С.А.В.) е пратеника на Аллах, да отслужваши молитвата, да даваши земята, да говееши Рамазана и да извършиши поклонението Хадж при Дома, ако имаш възможност...”

(предаден от Муслим)

3-Хадиса на Ибн Аббас (Р.А.), че Пророка (С.А.В.) рече на Муаз, когато го изпрати към Йемен:

((ادعهم الى شهادة أن لا اله الا الله و أن محمدا رسول الله ، فان هم أطاعوا لذلك فاعلمهم أن الله افترض عليهم خمس صلوات في كل يوم و ليلة...)) [متفق عليه]

“ *Призови ги към свидетелството, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухамед е пратеник на Аллах. Ако се подчинят на това, извести ги, че Аллах им е отредил (фарз) пет молитви във всяко денонощие...*” (предаден от Бухари и Муслим)

Трето: Иджма:

Всички ислямски учени са на едно становище, че петте молитви са от шерията, и че те са фарз от фарзовете на Ислям.

4- Мъдростта от прописването на молитвата.

От прописването на молитвата има много мъдрости и тайни, ще споменаем някои от тях:

А)- Служене на Всевишния Аллах, и че човек е във владението на Всеславения и Всевишен Аллах. Чрез молитвата човек чувства набожност и винаги е свързан с неговия Създател-Аллах.

Б)- Молитвата прави отслужващия да е свързан винаги с Аллах и да Го споменава.

В)- Молитвата предпазва кланящия човек от лошото и забранените неща. Тя е от причините, които го почитват от греховете и грешките.

В хадиса на Джабир ибн Абдуллах (Р.А.), Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((مثل الصلوات كمثل نهر جار غمر على باب أحدكم يغتسل منه كل يوم خمس مرات)) [رواه مسلم]

“ *Петте молитви са като течаща река пред вратата на всеки от вас, къпе се (и се почитва) в нея, всеки ден пет пъти.*”

(предаден от Муслим)

Г)- Молитвата вкарва спокойствие в сърцето, и мир в душата, и премахва тежкотиите в гърдите. Затова, Пратеника (С.А.В.) най-много се радваше, когато беше в молитва. Когато го изненадаше нещо, веднага започваше да се кланя, и викаше на Билял (Р.А.):

((يا بلال أرخنا با لصلاة)) [أخرجه أحمد]

“*Ей, Билял, успокои не с (приканването ти към) молитвата.*”

(предаден он Ахмед)

5- На кого молитвата е задължение.

Молитвата е задължение (фарз) за всеки мусюлманин-пълнолетен, нормален, мъж било или жена.

А не е задължение за всеки неверник, тоест не се иска от него в земния живот, защото молитвата не се приема от неверник, но ще бъде наказан за нея в отвъдния свят. Той може да я отслужва след като приеме Ислям. Доказателство за това са словата на Всевишния Аллах:

﴿ مَا سَأَلَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنْ الْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ

نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِينَ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَحُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا

نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّىٰ أَتَيْنَا الْيَقِينَ ﴿٤٧﴾ (المندر 042-047)

“ Какво ви отведе в Преизподнята? Ще рекат: Ние не бяхме сред отслужващите молитвата и не хранехме нуждаещия се, и затъвахме в празнословие със затъващите, и взимахме за лъжа Съдния ден, докато ни застигна смъртта.”

(сура ал-Муддессир-42-47)

Също не е задължение на малолетния, лудия, на жена в месечния цикъл (хайз), и 40 дни след като роди (нифас). На тях им е разрешено от шериата, заради причина, която не им позовава да отслужват молитвата.

А родителите са задължени да нареждат на децата си да отслужват молитвата - било момче или момиче - когато станат на седем години, и да ги бият, когато станат на десет години, както е в хадиса, за да свикнат дая отслужват и да са стриктни в молитвата.

6- Прописа (хукма) на оставящия молитвата.

Който изостави молитвата е неверник, което го изкарва от Исляма и с това се отрича от религията. Този човек греши спрямо Аллах, като оставя строга заповед на Аллах. Тогава му се нарежда да се покае, и ако се покае и започне да я отслужва, си остава мусюлманин, а ако не - се отрича от Исляма. Тогава не е разрешено да се къпе, облича в кефини, нито да му се кланя дженазе,

и да не се погребва в гробищата на мусюлманите, защото той не е от мусюлманите.

7- Условията на молитвата.

- 1- Ислям.
- 2- Разум.
- 3- Пълнолетност.
- 4- Влизане на определеното време.
- 5- Възнамерение (нийет).
- 6- Обръщане към Къбле.
- 7- Покриване на срамните части. Мъжа се покрива от пъпа до коляната на краката, а жената покрива цялото тяло, освен лицето и дланите на ръцете.
- 8- Отстраняване на нечистотиите от тялото, дрехите и местото, където се отслужва молитвата.
- 9- Почистване – вземане на абдест и къпане от дженабет.

8-Времената на молитвата.

- 1- Обедната молитва (Зухр). Нейното време е: от когато слънцето започне да се накланя от средата на небето към запад, докато стане сянката на всяко нещо, като него.
- 2- Следобедната молитва (Аср). Нейното време е: от излизането на времето на обедната молитва, докато стане сянката на всяко нещо два пъти по-голяма от него. В това време слънцето започва да се зачервява.
- 3- Вечерната молитва (Меграм). Нейното време е: от залязването на слънцето, докато се загуби червеното сияние на небето, а то представлява червенина, която следва залеза на слънцето.
- 4- Нощната молитва (Иша). Нейното време е: от излизането на времето на вечерната молитва до полунощ.
- 5- Сутринната молитва (Феджр). Нейното време е: от втората зора, докато не е изгряло слънцето.

Доказателство за това е хадиса на Абдуллах ибн Амр (Р.А.), в който Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((وقت الظهر إذا زالت الشمس و كان ظل الرجل كطوله ما لم يحضر العصر ، و وقت العصر ما لم تصفر الشمس ، و وقت صلاة المغرب ما لم

يغيب الشفق ، و وقت صلاة العشاء إلى نصف الليل الأوسط و وقت صلاة
الصباح من طلوع الفجر ما لم تطلع الشمس ، فإذا طلعت الشمس فأمسك عن
الصلاة.....) [رواه مسلم]

“ Времето на Зухр е когато слънцето се наклони и сянката на човек е, като дължината му, докато не дойде Аср. А времето на Аср е , докато е жълто слънцето. А Мегриб, докато се загуби сиянието. А Иша е до полунощ. А времето на Феджр е от изгрева на зората, докато не е изгряло слънцето, и когато изгрее слънцето, не се кланяйте...”
(предаден от Муслим)

9- Броя на рекятите.

Броя на рекятите на петте фарз молитви е общо 17 рекята, както следва:

- Обедната молитва- 4 рекята.
- Следобедната молитва- 4 рекята.
- Вечерната молитва- 3 рекята.
- Нощната молитва- 4 рекята
- Сутринната молитва- 2 рекята.

Който увеличи броя на рекятите на тези фарз молитви, или ги намали, молитвата му не е правилна и не се приема, ако се направи знаейки. А ако се случи забравяйки, се наваксва тази грешка със сехуи седжде.

Всичко това не се отнася за пътника, защото за него е желателно да съкрати 4 рекята на 2 рекята.

Всеки мусюлманин е задължен да отслужва тези пет молитви в определените й времена, освен ако има шериатска причина, като сън, забравяне или пънуване. Който се успи или забрави, нека да се кланя, когато се сети.

10- Фарзовете на молитвата.

- Да се стои прав, при възможност и сила.
- Първия текбир- Ихрам.
- Учене на сура Фатиха.
- Руку.
- Изправяне от руку.
- Седжде на седемте части (челото и носа заедно, дланите на ръцете, колената и пръстите на краката).

- Сядане след седжде.
- Последния тешеххуд.
- Последното сядане.
- Спокойствие при извършване на тези фарзове.
- Селям.

11- Ваджипите на молитвата.

Ваджипите на молитвата са осем:

- 1- Всички текбири при движенията в молитвата, освен първия текбир-Ихрам.
- 2- Да речеш: “ Семиаллаху лимен хамидех”-тоест “ Аллах чува, който Му благодари”. Това е ваджип на имама и на кланящия се самостоятелно, а кланящия зад имама не го произнася.
- 3- Да речеш: “ Раббена уе лекель хамд”- тоест “ Господарю наш, за Теб са благодарностите”. Тази благодарност е ваджип за всички.
- 4- Да речеш: “ Субхане раббийель-Азим”- тоест “Славата е за моя Велик Господар”, когато си на руку.
- 5- Да речеш: “Субхане раббийель-Еаля”- тоест “Славата е за моя Всевишен Господар”, когато си на седжде.
- 6- Да речеш: “Раббигфир ли”- тоест “Господарю мой, опрости ми” между двете седждета.
- 7- Първия тешеххуд, а той е: “Еттехийяту лилляхи уессалелату ует-тайибат. Есселяму алейке ейюхен небийю уе рахметуллахи уе беракятух. Есселяму алейна уе аля ибадилляхис салихин. Ешхеду елля иляхе иллелах, уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюх”.
- 8- Сядането при първия тешеххуд.

Всеки човек, който остави един от ваджипите, нарочно и знаейки, молитвата му се разваля, а ако го остави незнаейки или забравяйки, прави сехуи седжде.

12- Груповата молитва (джемат).

Всеки мъж - мусюлманин е задължен да отслужва петте молитви с група мусюлмани в джамията, за да постигне задоволството на Всевишния Аллах, и Неговите награди.

Груповата молитва превъзхожда молитвата на кланящия се самостоятелно с 27 степени. В хадиса на Ибн Омер (Р.А.), Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((صلاة الجماعة أفضل من صلاة الفرد بسبع و عشرين درجة)) [متفق عليه]
“ Груповата молитва превъзхожда молитвата на кланящия се самостоятелно с 27 степени.” (предаден от Бухари и Муслим)

А жената мусюлманка, нейната молитва в дома ѝ е по-добре от молитвата ѝ с група.

13- Нещата, които разтурят молитвата.

Молитвата се разтуря с едно от следните неща:

1- Яденето и пиенето- знаейки. Това е единно становище на ислямските учени, че който яде или пие нещо по време на молитвата - знаейки, тя се разтуря, и трябва да я отслужи наново.

2- Говоренето - знаейки, което не е свързано с молитвата, както е в хадиса на Зейд ибн Еркам, който казва:

((كنا نتكلم في الصلاة ، يكلم الرجل منا صاحبه و هو إلى جنبه في الصلاة حتى نزلت —

“ Говорехме си по време на молитвата, човек си говореше с този, който е до него по време на молитвата, докато се низпосла:

﴿ وَقَوْمُوا لِلَّهِ قَنِينًا ﴾ (البقرة 238)

“ И заставайте смирени пред Аллах!”

(сула ал-Бакара-238)

— فأمرنا بالسكوت و نهينا عن الكلام)) [متفق عليه]

Тогави ни беше повелено да мълчим, и ни се забрани да говорим.” (предаден от Бухари и Муслим)

Също така, това е единно становище на учените, че който проговори в молитвата - знаейки, което не е свързано с нея, молитвата му се разтуря.

3- Многото движения- знаейки, а това са онези движения, които обръщат вниманието на човек, да погледне към кланящия.

- 4- Оставянето на фарз или условие - знаейки, без причина, като да се кланя без абдест, или да не се е обърнал към Къбле. Пратеника (С.А.В.) рече на бедуина, който не отслужваше добре молитвата си:

((ارجع فصل فإنك لم تصل))

“ Върни се и се кланяй отново, защото ти не се кланяше. ”

- 5- Смеенето по време на молитвата. Това е единно становище на учените, че смеха разтуря молитвата.

14- Времената, в които е забранено да се отслужва молитва.

- След сутринната молитва, докато се издигне слънцето.
- Когато слънцето е на средата на небето.
- След следобедната молитва, докато залезе слънцето.

Доказателство за тези забранени времена е хадиса на Укбе ибн Амир (Р.А.), който казва:

((ثلاث ساعات كان رسول الله صلى الله عليه وسلم ينهانا أن نصلي فيهن و أن نقبر فيهن موتانا ، حين تطلع الشمس بازغة حتى ترتفع ، و حين يقوم قائم الظهيرة حتى تميل الشمس، و حين تضيّف الشمس للغروب حتى تغرب))
[رواه مسلم]

“ В три времена, Пратеника на Аллах (С.А.В.) ни забраняваше да отслужваме молитвата, и да погребваме в тях умрелите ни, когато изгрява слънцето, и когато човек се изправи на обяд, докато се наклони (към запад), и когато слънцето започне да залязва, докато залезе напълно. ”

(предаден от Муслим)

А в хадиса на Ебу Сеид (Р.А.) Пратеника (С.А.В.) казва:

((لا صلاة بعد صلاة العصر حتى تغرب الشمس ، و لا صلاة بعد صلاة الفجر حتى تطلع الشمس)) [متفق عليه]

“ Няма молитва след следобедната молитва (Аср), докато залезе слънцето, и няма молитва след сутринната молитва (Феджр), докато не изгрене слънцето. ”

(предаден от Бухари и Муслим)

15- Как се извършва молитвата.

Всеки мусюлманин е задължен да следва Пратеника на Аллах (С.А.В.), и да отслужва молитвата както той я е отслужвал, заради следния хадис:

((صلوا كما رأيتموني أصلي)) [رواه البخاري]

“Кланяйте се както ме видяхте да се кланям.”

(предаден от Бухари)

Когато се изправеше Пратеника (С.А.В.) да отслужва молитвата, и застанеше между ръцете на Всевишния Аллах, възнамеряваше (нийет) коя молитва ще отслужва- със сърцето си, а не се пренася от него, че го е извършвал с уста. След това правеше текбир (Аллаху Екбер), като вдигаше ръцете до равнината на раменете, а понякога ги вдигаше до равнината на ушите, и след това слагаше дясната ръка върху лявата, на гърдите. После започваше да учи някоя от дуите, като:

(سبحانك اللهم و بحمدك و تبارك اسمك و تعالیٰ جديك و لا إله غيرك)

“Субханекел-лахумме уе бихамдике уе тебара кесмуке уе теала джеддуке уе ля иляхе гайруке.”

След това учеше сура Фатиха и някоя друга сура. После правеше текбир, вдигайки пак ръцете, и отиваше на руку, като изправяше гърба си по време на руку така, че ако се сложеше чаша с вода върху гърба му (С.А.В.), нямаше да се разлее. На руку казваше:

(سبحان ربّي العظيم) - “Субхане раббийель азим” три пъти, после се изправяше, вдигайки главата си и казваше:

(سمع الله لمن حمده ، ربنا و لك الحمد) – “Семиаллаху лимен хамидех, Раббена уе лекель хамд” като вдигаше ръцете до раменете и се изправяше напълно. След това правеше текбир и отиваше на седжде, където отдалечаваше ръцете от хълбоците на тялото, така, че се виждаше белотата под мишниците му. Тогава слагаше челото, носа, дланите, коляната, и пръстите на краката си на земята, и казваше: (سبحان ربّي الأعلى)-”Субхане раббийель еаля” три пъти. След това правеше текбир и сядаше на лявия крак и подвиваше дясния, обръщайки пръстите му към Къбле. При това сядане казваше:

(ربّ اغفر لي وارحمني واجبرني وارفعني واهدني وعافني وارزقني)

“Раббиг фирли, уерхамни, уеджбурни, уерфеани, уехдини, уе а`фини, уерзукни”. После правеше текбир и отиваше за второ седжде, и след това ставаше за втория рекят.

Така, Пратеника (С.А.В.) правеше във всеки рекят, и когато седнеше след двата рекята за първия тешеххуд учеше:

{ التحيّات لله و الصلوات والطّيبات ، السلام عليك أيها النبيّ و رحمت الله و بركاته ، السلام علينا و على عباد الله الصالحين ، أشهد ان لا إله إلا الله و أشهد أنّ محمدا عبده و رسوله }
“ Эттехийяту лилляхи уес салеуату ует тайибат. Есселяму алейке ейюхен небийю уе рахметуллахи уе беракятух. Есселяму алейна уе аля ибадилляхис салихин. Ешхеду елля иляхе иллеллах, уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюху.”

“ Эттехийяту лилляхи уес салеуату ует тайибат. Есселяму алейке ейюхен небийю уе рахметуллахи уе беракятух. Есселяму алейна уе аля ибадилляхис салихин. Ешхеду елля иляхе иллеллах, уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюху.”

След това ставаше, правейки текбир и вдигаше ръцете, когато се изправеше. Това е четвъртото място, в което Пратеника (С.А.В.) вдигаше ръцете.

А когато седнеше за последния тешеххуд, след третия рекят на вечерната молитва, или след четвъртия рекят на обедната, следобедната и нощната молитва, сядаше на лявата си страна, като слагаше левия крак под десния крак, на който пръстите са обърнати към Къбле. Тогава събираше пръстите на дясната ръка, като оставяше показалеца вдигнат, или го движеше, а очите му гледаха към него, и учеше:

{ التحيّات لله و الصلوات و الطّيبات ، السلام عليك أيها النبيّ و رحمة الله و بركاته ، السلام علينا و على عباد الله الصالحين ، أشهد أنّ لا إله إلا الله و أشهد أنّ محمدا عبده و رسوله .

اللهم صلّ على محمّد و على آل محمّد ، كما صليت على آل إبراهيم إنّك حميد مجيد ، و بارك على محمّد و على آل محمّد ، كما باركت على آل إبراهيم إنّك حميد مجيد {

“ Эттехийяту лилляхи уес салеуату ует тайибат. Есселяму алейке ейюхен небийю уе рахметуллахи уе беракятух. Есселяму алейна уе аля ибадилляхис салихин. Ешхеду елля иляхе иллеллах, уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюху.

Аллахумме салли аля Мухаммедин уе аля али Мухаммед, кема саллейте аля Ибрахиме уе аля али Ибрахиме, иннеке хамидум меджид. Уе барик аля Мухаммедин уе аля али Мухаммед, кема баракте аля Ибрахиме уе аля али Ибрахиме, иннеке хамидум меджид.”

И когато завършеше от този тешеххуд, даваше селям - първо на дясната страна, а после на лявата, казвайки:

{ السلام عليكم و رحمة الله ، السلام عليكم و رحمة الله }

“ Есселяму алейкум уе рахметуллух, есселяму алейкум уе рахметуллах” , и обръщаше главата си така, че се виждаше белотата на лицето му (С.А.В.).

Този начин на отслужване на молитвата е описан в много хадиси от Пратеника на Аллах (С.А.В.).

Това са някои от прописите на молитвата, която е основата на всички добри дела. Ако молитвата се отслужва добре, и останалите дела ще се извършват добре, но ако тя се изостави, изоставят се и другите добри дела. Молитвата е първото нещо, за което ще бъде разпитван всеки раб на Съдния ден. Ако я е отслужвал, както е повелена, ще спечели задоволството но Аллах. Но ако я е изоставял, ще опропасти себе си. Молитвата предпазва от лошите и забранени неща, тя е лек за човешката душа от лошото, и я пречиства от всички нечистотии.

Третата основа: Даването на зекят.

1- Същността на зекята.

Зекят, в арабския език означава растеж и увеличаване, но също така означава хвалене, почитване и подобряване. За това, което се раздава на бедните се нарича **зекят**, защото увеличава богатството с берекет, и почиства човека с опрощение.

А в Ислям означава: задължение (фарз), което се дава в определено богатство, на определена група от хора, в определено време.

2-Степента на зекята в Ислям, и мъдростта от неговото отреждане.

Зекята е една от петте основи на Исляма, и почти винаги се споменава с молитвата, на много места в Корана.

Всевишния Аллах казва:

﴿ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ﴾ (البقرة 043)

“ И отслужвайте молитвата и давайте зекята!”

(сура ал-Бакара-43)

﴿ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ ﴾ (البينة 005)

“ И да отслужват молитвата и да раздават зекята.”

(сура ал Бейине-5)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

[متفق عليه] ((إيتاء الزكاة...))

“ Исляма се изгражда на пет основи...-и от тях спомена: Даване то на зекят” (пренесен от Ибн Омер в Бухари и Муслим)

Аллах отреди зекята да почиства човешките души от скъперничество и стиснатост, и да подобри състоянието на бедните и нуждаещите се. Зекята почиства богатството и го увеличава, като вкарва в него берекет, предпазва го от погубване и разваляне, подобрява ислямската общност, която се изгражда на обединение и щастие за всички.

Всевишния Аллах споменава мъдростта от вземането на зекята в Корана, като казва:

﴿ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا ﴾ (التوبة 103)

“ Вземи от техните имоти милостиня, за да се пречистят с нея и да им се въздаде!” (сура ат-Теубе-103)

3-Прописването на зекята.

Зекята е фарз за всеки мусюлманин, притежаващ определено богатство, което е достигнало определената граница (нисаб), и изпълнява останалите условия. Зекята е фарз дори за малолетния и лудия, като за тях дава техния настойник. Който отрече зекята, казвайки, че не е фарз, но знае и е убеден, че е отреден в Исляма, той е неверник.

А който забранява зекята, заради скъперничество, се счита за фасик, извършващ голям грях. Ако умре в това състояние, той е под желанието на Аллах, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ﴾

(النساء 048)

“ Аллах не опрощава да се съдружава с Него, но освен това опрощава на когото пожелае.” (сура ан-Ниса-48)

Зекята се взема от него и се наказва заради това, че е извършил голям грях.

Аллах е приготвил за тези, които не дават зекята - тежко наказание. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ

اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٥﴾ يَوْمَ تُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ

فَتَكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ ۗ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ

لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٦﴾ (التوبة 034-035)

“ Които трупат злато и сребро, и не раздават от него по пътя на Аллах – извести ги за болезнено мъчение в Деня, когато ще бъде нажежено в огъня на Джехеннема и ще бъдат жигосани с него челата и хълбоците, и гърбовете им. Това е, което натрупахте за себе си. Вкусете, каквото сте натрупали!”

(сура ат-Теубе-34-35)

Ебу Хурейра (Р.А.) пренася от Пратеника на Аллах (С.А.В.), който казва:

((ما من صاحب كنز لا يؤدي زكاته إلا أحمي عليه في نار جهنم ، فيجعل صفائح ، فيكوى بها جنباه و جبينه حتى يحكم الله بين عباده في يوم كان مقداره خمسين ألف سنة ثم يرى سبيله إما إلى الجنة و إما النار...)) [متفق عليه]

“ Всеки притежател на имане, който не дава зекята му, то ще бъде разтопено в джехеннемския огън, след това ще бъдат жигосани хълбоците и челото му, докато Аллах отсъди между рабите в Деня, който се равнява на 50 000 години (от земния живот), и след това ще му се види пътя – или към Дженнета, или към Огъня.”

(предаден от Бухари и Муслим)

4- Условията за даване на зекята.

Условията за даването на зекята са пет:

- 1- Ислям. Зекята не е задължение за неверника.
- 2- Свобода. Зекята не е задължение в имота на роба-при повечето учени- също така, онзи роб, който има договор

със своя господар, да му изплаща цената си, докато го освободи.

- 3- Достигане на богатството определената граница-нисаб, тоест, ако е под тази граница зекята не е задължение.
- 4- Пълно притежаване на имота. Зекята не е задължение в подписаните дългове, нито в груповата търговия, преди да се раздели печалбата, нито в дълга, който не може да си го вземе, нито в нещата, които са вакъв в пътя на доброто, като помагане на воюващите (муджахидини), джамиите, бедните и други.
- 5- Да направи една година. Зекята не е задължение в имот, който не е завъртял една година, освен в реколтата, като семената и плодовете в които се дава зекят. Техния зекят се дава когато се прибират или берат, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿وَأْتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ﴾ (الأنعام 141)

“ И раздавайте дължимото от тях в деня на беритбата им.”
(сура ал-Ен`ам-141)

А в рудите, златото и среброто-зекята се дава също, щом се извадят от земята, защото те са богатства, които се вземат и използват от земята.

А продукцията от животните и печалбата от търговията се включват към останалото богатство, което има, и му се дава зекята, когато направи една година.

Трябва да се знае също, че пълнолетието и разума не са от условията за даването на зекята, а напротив, за тях дава техния настойник - при повечето учени.

5- Богатствата, в които се дава зекят.

Зекята е задължение (фарз) в следните пет вида:

Първо: Златото и среброто и, което ги заменя, като употребяваната парична валута. Зекята, който се дава в тях е $\frac{1}{4}$, която се равнява на 2,5 %. Зекята не се дава, докато не направят една година, и не достигнат определената граница.

Нисаба на златото е 20 мискала, един мискал е равен на 4,25 грама, тоест нисаба на златото е 85 грама.

А нисаба на среброто е 200 дирхема, един дирхем е равен на 2,975 грама, тоест нисаба на среброто е 595 грама.

А днешната парична валута, нейния нисаб е, като се сравни стойността ѝ - когато направи една година във времето на даването на зекят – със стойността на 85 грама от златото, или 595 грама от среброто. Затова се различава нисаба на валутата, в зависимост от цената при покупко-продажбата на златото или среброто.

Когато човек има парична валута, с която може да закупи едно от двете споменати количества от злато или сребро, или повече, е задължен да даде зекят, без да се гледа различните наименования на парите – рияли, динари, левове, долари или други, без да се гледа дали са книжни, медни, сребърни, или други. А и цените на валутите се променят от време на време, затова даващия зекят трябва да гледа тяхната цена при времето, в което парите са направили една година, и тогава дава зекят на парите, които има.

А което премине границата – нисаб – от споменатите до сега неща, дава зекят според нисаба. Доказателство за това е хадиса на Али (Р.А.), в който Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

((إذا كانت لك مائتا درهم و حال عليها الحول ففيها خمسة دراهم ، و ليس عليك شيء حتى يكون لك عشرون ديناراً و حال عليها الحول ففيها نصف دينار ، فما زاد فبحساب ذلك ، و ليس في مال زكاة حتى يحول عليه الحول))
[رواه أبو داود و هو حد يث حسن]

“ Когато имаш 200 дирхема- и са направили една година- в тях даваш зекят 5 дирхема, и не си задължен нищо друго, докато не ти станат 20 динара, и когато направят една година, в тях даваш половин динар зекят, а което се увеличи над това , пресмяташ така. Няма зекят в богатство, докато не направи една година.”
(предаден от Ебу Даууд-хадис хасен)

А гривните, обиците и другите накити, ако са приготвени за запазване или за даване под наем, в тях се дава зекят- без разногласие на учените. А ако са приготвени за употреба-посилното становище на учените е, че зекята в тях е задължителен-заради общите доказателства за даването на зекят в златото и среброто.

В следния хадис са казва:

((أن امرأة أتت النبي صلى الله عليه وسلم و معها ابنة لها و في يد ابنتها مسكتان غليظتان من ذهب ، فقال لها : أتعطين زكاة هذا ؟ قالت : لا ، قال :—

أيسرك أن يسورك الله بهما يوم القيامة سوارين من نار – فخلعتهما فألقتهما إلى النبي صلى الله عليه وسلم ، و قالت : هما لله و لرسوله ((

[رواه أبو داود و النسائي]

“ Дойде една жена при Пророка (С.А.В.) заедно с дъщеря си, като на ръката на дъщеря ѝ имаше две груби гривни от злато. Тогава Пратеника (С.А.В.) и рече: Даваш ли зекята на това? Тя рече: Не. А той рече: Ще те зарадва ли, че Аллах ще ти ги замени на Съдния ден с две гривни от огън!? Тогава тя ги извади и ги хвърли на Прорка (С.А.В.) и рече: Те са за Аллах и Неговия Пратеник.”

(предаден от Ебу Даууд и Несаи)

А в друг хадис Айше (Р.А.) казва:

((دخل علي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرأى في يدي فتحات من ورق فقال : ما هذا يا عائشة ؟ فقلت : صنعتهن أتزين لك يا رسول الله ، قال : أتؤدين زكاتهن ؟ قلت : لا ، أو ما شاء الله ، قال : هو حسبك من النار))

[رواه أبو داود]

“ Влезе при мене Пратеника на Аллах (С.А.В.) и видя в ръцете ми накити от злато, и рече: Какво е това Айше? А аз рекох: Направих ги за да ти се разкроя, о, Пратенико на Аллах. Той рече: Даваш ли им зекята? Рекох: Не, или каквото пожелае Аллах. А той рече: Това ти е достатъчно за Огъня.”

(предаден от Ебу Даууд)

А другите изработки, които не са от злато - като бисерите и скъпоценните камъни - в тях няма зекят при никой от учените, освен ако се използват за търговия, тогава се дава зекят на стоката, с която се прави търговия.

Второ: Животните.

Те са камилите, кравите и овцете, които пасат - тоест, които пасат в повечето време от годината. Доказателство за това са следните хадиси:

((في كل إبل سائمة صدقة)) [رواه أحمد و أبو داود و النسائي]

“ Във всяка пасяща камила има милостиня (zekyat).”

(предаден от Ахмед, Ебу Даууд и Несаи)

((في صدقة الغنم في سائمتها)) [رواه البخاري]

“ Милостинята в овцете се дава, в които пасят.”

(предаден от Бухари)

Когато тези животни достигнат определената граница -нисаб- и са завъртяли една година, в тях се дава зекят.

А нисаба при животните е както следва:

Вид	Границата-нисаб		Количеството зекат,което се дава
	от	до	
Камилите	5	9	Една овца
	10	14	Две овце
	15	19	Три овце
	20	24	Четири овце
	25	35	Бинт мехад на 1 година
	36	45	Бинт лебун на 2 години
	46	60	Хукка на 3 години
	61	75	Джезеа на 4 години
	76	90	Две бинт лебун
	91	120	Две хукка
	Когато минат над 120		Във всяко 40 – 1 бинт лебун а във всяко 50- 1 хукка
Кравите	30	39	Юница на 1 година
	40	59	Крава на 2 години
	60	69	Две юници
	70	79	Юница и крава
	Когато минат над 79		Във всяко 30 - юница, а във всяко 40 – крава
Овцете	40	120	Едно овца
	121	200	Две овце
	201	300	Три овце
	Когато минат над 300		Във всяко 100 се дава 1 овца

Доказателство за всичко това е хадиса на Енес (Р.А.), че Ебу Бекр е изпратил писмо до него, когато го е изпратил към Бах-рейн:

((بسم الله الرحمن الرحيم، هذه فريضة الصدقة التي فرض رسول الله صلى الله عليه و سلم على المسلمين و التي أمر الله بها رسوله ، فمن سئله من المسلمين على وجهها فليعطها و من سئل فوقها فلا يعط ، في أربع و عشرين من الإبل فما دونها من الغنم من كل خمس شاة ، فإذا بلغت خمسا و عشرين إلى خمس و ثلاثين ففيها بنت مخاض أنثى ، فإذا بلغت ستا و ثلاثين إلى خمس

و أربعين ففيها بنت لبون أنثى ، فإذا بلغت ستا و أربعين إلى ستين ففيها حقة ، طروقة الجمل ، فإذا بلغت واحدة و ستين إلى خمس و سبعين ففيها جذعة ، فإذا بلغت – يعني ستا و سبعين – إلى تسعين ففيها بنتا لبون ، فإذا بلغت إحدى و تسعين إلى عشرين و مائة ففيها حقتان طروقتا الجمل ، فإذا زادت على عشرين و مائة ففي كل أربعين بنت لبون و في كل خمسين حقة ، و من لم يكن معه إلا أربع من الإبل فليس فيها صدقة إلا أن يشاء ربها ، فإذا بلغت خمسا من الإبل ففيها شاة ، و في صدقة الغنم في سائمتها إذا كانت أربعين إلى عشرين و مائة شاة ، فإذا زادت على عشرين و مائة إلى مائتين شاتان ، فإذا زادت على مائتين إلى ثلاثمائة ففيها ثلاث ، فإذا زادت على ثلاثمائة ففي كل مائة شاة ، فإذا كانت سائمة الرجل ناقصة من أربعين شاة واحدة فليس فيها صدقة إلا أن يشاء ربها)) [رواه البخاري]

“ В името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния. Това е задължителната милостиня (зекят), която я отреди Пратеника на Аллах (С.А.В.) на мусюлманите, и която Аллах я повели на Неговия пратеник. И който му се търси от мусюлманите на начина по който трябва, нека да я даде, а ако търси повече от него, да не дава. До 24 камили се дава за зекят от овцете, във всеки пет камили-една овца. А когато станат 25 до 35, в тях се дава една женска камила-Бинт мехад (навършила една година). А когато станат 36 до 45, в тях се дава една женска камила-Бинт лебун (навършила две години). А когато станат 46 до 60, в тях се дава Хукка (която е на три години). А когато станат 61 до 75, в тях се дава Джезеа (която е на четири години). А когато станат 76 до 90, в тях се дава две Бинт лебун. А когато станат 91 до 120, в тях се дава две Хукки. И когато минат над 120, тогава във всеки 40 камили се дава една Бинт лебун, а във всеки 50 камили се дава една Хукка. А който има само 4 камили, в тях няма зекят, освен ако иска техния собственик. А ако станат 5 камили, в тях дава една овца. А зекята в овцете, които пасат е: когато са 40 до 120 - една овца, а когато се увеличат от 120 до 200 – две овце. А когато се увеличат от 200 до 300 – три овце. И когато се увеличат над 400, във всяко сто се дава една овца. А когато пасящите овце но човек са под 40, дори с една овца, в тях няма зекят, освен ако иска техния собственик.”

(предаден от Бухари)

А в хадиса на Муаз ибн Джебель (Р.А.) се казва:

((أن النبي صلى الله عليه و سلم بعثه إلى اليمن فأمره أن يأخذ من كل ثلاثين بقرة تبيعا أو تبيعة ، و في كل أربعين مسنة)) [رواه أحمد و أصحاب السنن]
“ Че Пророка (С.А.В.) когато го изпрати за Йемен му нареди да взема от 30 крави, една юница или бик (които са на една година), а от 40 – една крава.”

(предаден от Ахмед, Ебу Даууд, Тирмизи, Несаи и Ибн Мадже)

А ако тези животни се използват за търговия, зекят в тях се дава като търговска стока, а ако са приготвени за използване или за размножаване, в тях няма зекят, заради хадиса на Ебу Хурейра (Р.А.):

((ليس على المسلم في عبده و لا فرسه صدقة)) [متفق عليه]
“ Няма зекят за мусюлманина в неговия роб и кон.”
(предаден от Бухари и Муслим)

Трето: Семената и плодовете.

В тях зекята е задължителен, когато достигнат определената граница (нисаб), а нисаба е 5 еусука. В следния хадис се казва :

((ليس فيما دون خمسة أوسق صدقة)) [متفق عليه]
“ Няма милостиня (зекят) в, което е под 5 еусука.”
(предаден от Бухари и Муслим)

Един уеск е равен на 60 са`а, тоест границата на (нисаба) е 300 са`а. Този нисаб при добрата пшеница тежи около 652, 800 кг. При семената и плодовете, не е условие да направят една година, заради словата на Всевишния Аллах :

﴿وَأَتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ﴾ (الأنعام 141)

“ И раздайте дължимото от тях в деня на беритбата им.”

(сура ал-Ен`ам-141)

Зекята, който се дава при, които се напояват от дъждовете и не е влагано труд при тяхното нопояване е 1/10, а които се напояват с вложен труд – половин 1/10, заради следния хадис:

((فيما سقت السماء و الأنهار و العيون أو كان عثريا العشر ، و فيما سقي بالسواني أو النضح نصف العشر)) [رواه البخاري]

“ Каквото се напоява от небето, реките и язовирите, се дава 1/10, а в каквото се напоява чрез вадене или поливане, се дава половин 1/10.”
(предаден от Бухари)

Четвърто: Търговската стока.

Тя представлява всичко, което мусюлманина е приготвил за търговия, каквото и да било. Този зекят е най- обширен и най-обхванен. В търговската стока зекята се дава, когато достигне определената граница –нисаб– тоест да достигне нейната стойност нисаба на златото и среброто – 20 динари, които са равни на 85 грама злато, или 200 дирхема, които са равни на 595 грама сребро. Тогава се пресмята цялата търговска стока, която е завъртяла една година, като не се гледа нейната стойност при закупуването, а се гледа стойността ѝ при времето на даването на зекят, след като е минала една година.

Зекята, който се дава в търговската стока е четвърт от 1/10 от цялата стойност, и печалбата се прибавя към стоката, която има и е направила една година, а не да чака още една година отделно за печалбата. А ако стоката не е достигнала определената граница –нисаб- но, ако се събере с печалбата достига нисаба, започването на едната година е от достигането на нисаба.

Пето: Рудите и съкровищата.

А)- Рудите.

Рудите са всичко, което се изкарва от земята, което се е самообразувало в нея, и има стойност, но не са растения. Рудите са като златото, среброто, желязото, меда, рубините, нефта и други. В тях се дава зекят, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا

لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ﴾ (البقرة 267)

“ О, вярващи, раздавайте от богатата, които сте придобили, и от онова, което извадихме за вас от земята!”

(сура ал-Бакара-267)

Всички ние сме убедени, че тези руди, Аллах ги е сътворил за нас.

Повечето учени казват, че рудите също имат определена граница –нисаб- за да се дава зекят в тях, и че тяхния зекят е една четвърт от 1/10, както е при зекята на златото и среброто. При рудите не е условие да направят една година, а зекята им се дава щом се извадят от земята.

А съкровищата са, каквото е заровено в земята по време на невежеството, или са заровени от неверниците, или са заровени по време на война или подписване на договор и други. На тези съкровища, или на някои от тях има знаци, доказващи, че са от неверници, като имената им, или имената на техните владетели, рисунки, кръстове, или рисунки на техните идоли.

Ако има на съкровището знак, че е от мусюлманите, като името на Пророка (С.А.В.), или името на някой от ислямските халифи, или знамение от Корана-се считата за находка. А ако няма знак, като чинии, украшения и накити, пак се считат за находка. Те не се вземат, освен след като се разпознаят, защото те са имущество на мусюлманин и все още не се знае дали е негово притежание.

Зекята в съкровищата е 1/5, заради хадиса на Ебу Хурейра (Р. А.), в който Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((وفي الركاز الخمس))

“ А в съкровищата – 1/5.”

В тях се дава 1/5, колкото и да е съкровището, малко или много-при всички ислямски учени,и се раздава както се раздава придобитото във войната. А остатъка го взема, който го е намерил и открил, както правеше Омер (Р.А.), като върна остатъка от съкровището на човека, който го беше открил.

6- На кого се раздава зекята.

Хората, на които е разрешено да им се раздава от зекята са осем групи:

- 1- Най-бедните (фукара), които не притежават нищо за живот, или имат много малко. На тях се дава колкото ще им стигне за една година.
- 2- По-бедните (месакин), които притежават нещо, но се считат за бедни, и тяхното състояние е по-добре от предишната група. На тях се допълва колкото да им стигне за една година.

- 3- Работещите със зекят. Те са онези, които събират зекята от хората, пазят го и го раздават на които заслужават-със заповед на Имама. На тях им се дава от зекята определена сума, като заплата за тяхната работа.
- 4- На хора, за да им се привлечат сърцата. Те са два вида: неверници и мусюлмани. На неверника се дава от зекята, когато има вероятност, че ще приеме Ислям, или ако му се даде от зекята, ще се спре лошото му към мусюлманите и други. А на мусюлманина се дава от зекята, за да се засили неговата вяра и Ислям, или да приеме Ислям,, който е като него и други.
- 5- Робите. Те са поробените, които имат подписан договор с техния господар, но нямат пари за да се откупят. На тях се дава толкова, с колкото могат да се освободят от робството. А някои учени казват, че с парите от зекята могат да се закупят роби, за да се освободят.
- 6- Които имат дългове. Те са два вида:
 - които имат дълг за себе си
 - които имат дълг за друг човек.
 Тези, които имат дълг за себе си, заради своите нужди, му се дава от зекята колкото да си върне дълга.
 А този, който има дълг за друг човек, като за да подобри между двама от хората, на него му се дава от зекята толкова, колкото е взел за да ги подобри, дори да е богат.
- 7- В името на Аллах, като Джихад (борба в името на Аллах). На доброволните муджахидини се дава от зекята, които нямат заплата от бюджета на ислямската държава.
- 8- Пътника, който не може да намери нещо, което да му помогне за да се прибере до дома му. На него се дава от зекята толкова, с колкото може да се прибере до дома му.

Всички тези групи, Всевишния Аллах ги споменава в следното знамение:

﴿ إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ

قُلُوبِهِمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ

فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٦﴾ (التوبة 060)

“ Милостинята зекят е за бедняците и за нуждаещите се, и за онези, които я събират, и за приобщаването на сърцата (към Исляма), и за (откуп на) робите, и за длъжниците, и за тези по пътя на Аллах, и за пътника (в неволя) – задължение от Аллах. Аллах е всезнаещ, премъдър.” (сура ат-Теубе-60)

7- Фитрата.

А)- Мъдростта от нейното прописване.

Фитрата е отредена за пречистване на говеещия в месец Рамазан от грешки, обиди и лоши думи, и също така за подпомагане на бедните, за да не просят в празничния ден.

Ибн Аббас (Р.А.) казва:

((فرض رسول الله صلى الله عليه وسلم زكاة الفطر طهرة للصائم من اللغو والرفث و طعمة للمساكن)) [رواه أبو داود و ابن ماجه]

“ Пратеника на Аллах (С.А.В.) отреди фитрата за да се пречисти говеещия от лошите думи и грешки, и за да се нахранят бедните.” (предаден от Ебу Даууд и Ибн Мадже)

Б)- Нейния пропис.

Фитрата е задължение (фарз) за всеки мусюлманин и мусюлманка, възрастен и малолетен, свободен и или роб, заради хадиса на Ибн Омер (Р.А.), който казва:

((فرض رسول الله صلى الله عليه وسلم زكاة الفطر من رمضان صاعا من تمر أو صاعا من شهير على العبد و الحرّ ، و الذكر و الأنثى ، و الصغير و الكبير من المسلمين ، و أمر بها أن تؤدى قبل خروج الناس إلى الصلاة)) [متفق عليه]

“ Пратеника на Аллах (С.А.В.) отреди фитрата в Рамазан един саа от фурми, или един саа от пшеница, на всеки роб и свободен човек, мъж и жена, малолетен и възрастен от мусюлманите. И нареди да се дава преди да излезнат хората за празничната молитва.” (предаден от Бухари иМуслим)

Желателно е да се даде за бебето, което е в утробата на майката. Всеки мусюлманин е задължен да дава фитрата за себе си и за когото отговаря - семейството си и близките си. Фитрата е задължение за всеки, който има какво да яде в деня и ноца на празника (байрам).

В)- Стойността на фитрата.

Задължената фитра е един саа от прехраната на обществото, като пшеница, или фурми, или стафиди, или ориз, или царевица и други. А един саа се равнява на около 2,176 кг , и не е разрешено да се дава нейната стойност в пари – при всички учени, защото това е спротивно на заповедта на Пратеника (С.А.В.), и е спротивно на делата на неговите сподвижници – сехабета (Р.А).

Г)- Времето, в което се дава фитрата.

Тя има две времена: разрешено време, което е преди празника с ден или два. А най-хубавото време за даването на фитрата е от изгрева на зората в деня на празника до отслужването на празничната молитва, защото Пратеника (С.А.В.) нареди да се дава преди да излезнат хората за молитвата. И не е разрешено да се закъснява и да се дава след празничната молитва, а ако човек я даде тогава тя се счита за милостиня (садака), и не е фитра. Този човек е грешник, заради това закъсняване.

Д)- На кого се раздава фитрата.

Тя се раздава на бедняците и нуждаещите се, защото те най-много се нуждаят.

Четвъртата основа: Говеенето в месец Рамазан

1- Същността на говеенето.

Сиям – говеене, в арабския език означава придържане. А в Ислям е: въздържане от яденето и пиенето от изгрева на втората зора до залеза на слънцето.

2- Неговия пропис.

Говеенето в месец Рамазан е една от основите, на които се изгражда Исляма. Всевишния Аллах казва:

﴿ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴾ (البقرة 183)

“ О, вярвящи, предписано ви е говеенето, както бе предписано и за онези преди вас, за да се страхувате.”

(сура ал-Бакара-183)

Ибн Омер (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:
 ((بني الإسلام على خمس : شهادة أن لا إله إلا الله و أن محمدا رسول الله ، و
 إقام الصلاة ، و إيتاء الزكاة ، و صوم رمضان ، و حج بيت الله)) [متفق عليه]
 “ Исляма се изгражда на пет основи: Свидетелстването, че
 няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед е пратеник на Аллах,
 отслужването на молитвата, даването на зекята, говеенето в
 Рамазан и поклонението хадж при дома на Аллах. ”

(предаден от Бухари и Муслим)

Говеенето стана фарз на ислямската общност във втората година по Хиджра.

3- Предимството на говеенето и мъдростта от неговото от- реждане.

Месец Рамазан е велик сезон за подчинение и служене на Все-
вишния и Всеславен Аллах, и за получаване на големи благо-
дати. Той е от благодатите на Аллах, които дава на когото поже-
лае от Своите раби, за да се увеличат техните награди, да се из-
дигнат на високи степени, да се премахнат техните грехове, и да
се засили тяхната връзка с техния Създател – Всевишния и Все-
могъщия, Който ще ги награди с най-великата награда, и за да
спечелят задоволството на Аллах, и за да се изпълнят техните
сърца със страхопочитание и богобоязливост.

Предимството на говеенето се споменава в следните подточки:
 А)-Всевишния и Благословен Аллах казва:

﴿ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ
 الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ ۚ فَمَن شَهِدَ مِّنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۗ وَمَن كَانَ
 مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا
 يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا
 هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾ (البقرة 185)

“ Рамазан е месецът, през който беше низпослан Коранът за
 напътствие на хората и с ясни знаци от напътствието и раз-

граничението. Който от вас се окаже в този месец, да говее през него, а който е болен или на път – да се издължи в други дни. Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни, а да завършите докрай определените дни; да възвеличавате Аллах за онова, с което ви е напътил и да сте признателни.”

(сура ал-Бакара-185)

Б)- Ебу Хурейра (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

[من صام رمضان إيماناً و احتساباً غفر له ما تقدم من ذنبه (([متفق عليه]

“ Който говее месец Рамазан вярвайки и очаквайки награда, опрощава му се, каквото е извършил от греховете му.”

(предаден от Бухари и Муслим)

В)- Казва също, че Пратеника на Аллах (С.А.В.) е рекъл:

((... يضاعف الحسنه عشر أمثالها إلى سبعمائة ضعف، قال الله عزّ وجلّ : إلا الصوم، فإنه لي و أجرني به، يدع شهوته و طعامه من أجلي ، للصائم فرحتان، فرحة عند فطره و فرحة عند لقاء ربه ، و لخلوف فيه أطيب عند الله من ريح المسك)) [رواه البخاري و مسلم و اللفظ له]

“ ...Наградата се удвоява от 10 до 700 пъти. Всевишния Аллах казва: ...”**Освен говеенето, то е за Мен, и аз награждавам за него. Човек изоставя сладострастията си и храната си заради Мен.**” Говеещия има две радости – едната радост е когато разговява, а другата радост е, когато се срещне със своя Господар. Кълна се, че миризмата от устата на говеещия е по-хубава от мириса на миск.” (предаден от Бухари и от Муслим)

Г) – Дуата на говеещия е приета от Аллах.

Пратеника (С.А.В.) рече :

((للصائم عند فطره دعوة لا ترد)) [رواه ابن ماجه]

“Говеещия има при разговяването му дуа, която не се връща.”

(предаден от Ибн Мадже)

Затова, всеки мусюлманин трябва да използва времето преди да разговее с искане от Аллах, и да се обръща с дуа към Него, надявайки се, че ще попадне в момента, в който Всевишния и Всеомогъщ Аллах ще му приеме дуата, и ще заслужи щастието на земния и отвъдния живот.

Д)- Аллах отреди специална врата от вратите на Дженнета само за говеещите – почит за тях, и за да се отличат от другите хора.

Сехл ибн Сеад (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

((إن في الجنة بابًا يقال له - الريان - فإذا كان يوم القيامة قيل : أين الصائمون ، فإذا دخلوا أغلق عليهم فلم يدخل منه أحد)) [متفق عليه]
“ *Наистина, Дженнета има врата, която се нарича Рейян, и когато стане Съдния ден ще се рече: Къде са говеещите? И когато влезат, тя ще се затвори след тях, никой друг няма да влезе, освен тях.*” (предаден от Бухари и Муслим)

Е)- Говеенето се застъпва за който е говеел, на Съдния ден.
Абдуллах ибн Амр ибн Ас (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

((الصيام و القرآن يشفعان للعبد يوم القيامة ، يقول الصيام أي رب منعتني من الطعام و الشهوة فشفعني فيه، و يقول القرآن منعتني النوم بالليل فشفعني فيه ، قال : فيشفعان)) [رواه أحمد]

“ *Говеенето и Корана се застъпват за раба на Съдния ден. Говеенето казва: О, мой Господарю, аз го лиших от яденето и пиенето и сладострастията, разреши ми да го защитя.*

А Корана казва: Лиших го от съня му през ноца, разреши ми да го защитя.

Рече: И се застъпват за него.” (предаден от Ахмед)

Ж)- Говеенето прави човек да бъде търпелив и да приема трудностите и незгодите, прави човек да свиква да се лишава от нещата, които обича, и сладострастията, и от нещата, от които се отвращава душата.

4- Условието за неговото задължаване.

Всички учени са на едно мнение, че говеенето е задължение (фарз) за всеки мусюлманин, пълнолетен, нормален, здрав, и да не е пътник. Също е задължение за жената, която не е в месечен цикъл – хайз, или в ифас – дните след като роди.

5- Възпитанията на говеенето.

А) - Говеещият трябва да се отдалечава от злословенето и говоренето за други, и от всичко което е забранил Всевишния Аллах. Затова мусюлманина трябва да си пази езика от забранените неща и да го пази да не говори за хората. Пратеника (С.А.В) рече:

((من لم يدع قول الزور والعمل به فليس لله حاجة في أن يدع طعامه وشرابه)) [رواه البخاري]

“ *Който не изостави злословенето, и лъжливите и лошите думи, и ги извършва, Аллах няма нужда от неговото гладуване, като оставя само яденето и пиенето си.* ” (предаден от Бухари)

Б) – Да не оставя яденето на сехур, защото то помага на говещия да говее, като прекарва спокойно деня и извършва работата си с бодрост и жизненост. Пророка (С.А.В.) казва в следния хадис:

((السحور أكلة بركة ، فلا تدعوه ، ولو أن يجرع أحدكم جرعة من ماء فإن الله عزّ وجلّ و ملائكته يصلون على المتسحرين)) [رواه أحمد]

“ *Сехура е ядене с берекет, затова него оставяйте, дори, ако някой от вас изпие глътка вода. Наистина, Аллах и Неговите меляйкета правят дуа за, които ядат на сехур.* ”

(предаден от Ахмед)

В) – Да разговява веднага на ифтар щом се осигури, че слънцето е залязало. Пратеника (С.А.В.) казва:

((لا يزال الناس بخير ما عجلوا الفطر)) [متفق عليه]

“ *Хората винаги ще са на добро, докато бързат с ифтара (разговяването).* ” (предаден от Бухари и Муслим)

Г) - Разговяването на ифтар да бъде с фурми, ако има възможност, защото това е от Суннета. Енес (Р.А.) казва:

((كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يفطر قبل أن يصلي على رطبات ، فإن لم تكن رطبات فتمرات ، فإن لم تكن حسا حسوات من ماء)) [رواه أبو داود]

“ *Пратеника на Аллах (С.А.В.) разговяваше преди да се кланя, с няколко пресни фурми (рутаб), а ако нямаше тогава на други фурми (темр), а ако нямаше тогава с няколко глътки вода.* ”

(предаден от ебу Дауд)

Д) - Да увеличи повече от четенето на Корана, да споменава Аллах (зикир) с благодарност, да раздава садака и благодеяние, да извършва допълнителни молитви (нафиле) и други добри дела. Ибн Аббас (Р.А.) казва:

((أجود الناس بالخير ، و كان أجود ما يكون في رمضان حين يلقاه جبريل ، و كان جبريل يلقاه في كل ليلة من رمضان ، فيدارسه القرآن ، فلرسول الله صلى الله عليه وسلم حين يلقاه جبريل أجود بالخير من الريح المرسلة))

[رواه البخاري و مسلم]

“ Пратеника на Аллах (С.А.В.) беше най- добрия от хората, и най- добър беше в рамазан, когато се срещаше с Джибриль. Срещаше се с Джибриль всяка вечер от Рамазана и преговаряше с него Корана. Кълна се, че когато се срещаше с Джибриль, Пратеника на Аллах (С.А.В.) беше по добър от приятно носещия вятър.”
(предаден от Бухари и Муслим)

6- Нещата, които развалят говеенето.

- 1- Яденето и пиенето – знаейки – през деня, също така всички останали неща, които развалят говеенето, като подхранващите инжекции, или вземане на хапчета чрез устата, защото те са като яденето и пиенето. А изтичането на кръв в малко количество, като за изследване, не вреди на говеенето.
- 2- Половия контакт в дните на Рамазан. Това разваля говеенето, затова ако човек го извърши трябва да се покае към Всевишния Аллах, заради това, че е прекрачил забранено нещо в Рамазана, и след това отговява този ден, в който е извършил половия контакт заедно с кефарет, а той е : да освободи роб, а ако не намери, да говее два пълни месеца, без да прекъсва, а ако това не може, да нахрани 60 бедни, на всеки беден дава половин са`а от пшеница или друго, от което се използва за прехрана в тази местност, заради хадиса на Ебу Хуреира (Р.А.) който казва:

((بينما نحن جلوس عند النبي صلى الله عليه وسلم إذ جاءه رجل ، فقال : يا رسول الله هلكت ، قال ما لك ؟ قال : وقعت على امرأتي و أنا صائم ، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم : هل تجد رقبة تعتقها؟ قال : لا . قال فهل تستطيع أن تصوم شهرين متتابعين؟ قال : لا . قال فهل تجد إطعام ستين مسكينا؟ قال : لا . قال : فمكث النبي صلى الله عليه وسلم ، فبينما نحن على ذلك أتى النبي صلى الله عليه وسلم بعرق فيه تمر – و العرق المكتل - ، قال : أين السائل ؟ فقال : أنا ، قال : خذ هذا فتصدق به ، فقال الرجل : على أفقر مني يا رسول الله ، فو الله ما بين لابتيها – يريد الحرطين – أهل بيت أفقر من أهل بيتي ، فضحك النبي صلى الله عليه وسلم حتى بدت أنبيابه ، ثم قال : أطعمه أهلك))
[رواه البخاري و مسلم]

“ Както си бяхме седнали при Пратеника (С.А.В.) изведнъж дойде един човек и рече: О, Пратенико на Аллах, погубен съм.

Рече му: Какво ти има?

А той рече: Легнах върху жена ми, и аз говеея.

А Пратеника на Аллах (С.А.В.) му рече: Ще можеш ли да намериш роб и да го освободиш ?

Рече: Не

Рече му: А можеш ли да говееш два месеца без прекъсване ?

Рече: Не.

Рече му: А можеш ли да нахраниш 60 бедни?

Рече: Не.

Пророка (С.А.В.) постоя малко, и както си стояхме, някой донесе прибор с фурми, тогава Пратеника (С.А.В.) рече:

Къде е питация?

Той рече: Аз съм.

Рече му: Вземи това и го раздай садака.

А човека рече: На по-беден от мене ли, о, Пратенико на Аллах? Кълна се в Аллах, че няма по-бедна къща в Медина от моята къща.

Тогава Пророка (С.А.В.) се засмя така, че му се видяха зъбите, и рече: Нахрани семейството си.”

(предаден от Бухари и Муслим)

- 3- Излизането на сперма, заради целуване, или докосване, или с ръка, или заради продължително гледане към жена. Когато излезе сперма от говеещия заради тези причини, говеенето му се разваля, и не яде в останалата част од деня, и трябва да го наговее след Рамазана. За него няма кефарет, а само да се покае (теубе), да съжалява и да иска опрощение, и да се отдалечава от всичко, което подбужда негомите страсти. Но, ако спи и през това време излезе от него сперма, и е говеещ, това не вреди на говеенето му, а трябва само да се изкъпе (гусул).

- 4- Повръщането, искайки, като искарва всичко, което има в стомаха си през устата. Но ако повърне без да иска, не вреди на говеенето му. Пророка (С.А.В.) казва:

((من ذرعه القيء فليس عليه قضاء ، و من استقاء عمدا فليقض))

[رواه أبو داود و الترمذي]

“Който повърне без да иска, не е длъжен да го наговява, но ако повърне искайки, нека да го наговее.”

(предаден от Ебу Даууд и Тирмизи)

5- Излизането на кръв, месечния цикъл-хайз, и нифас при жените, все едно дали е в началото на деня или в края на деня, дори да е пред залеза на слънцето.

Желателно е, говеещия да не прави хиджама, за да не си развали говеенето, също така да не дава кръв за даряване, освен при нужда за спасяване на болен. А ако излезе кръв от носа или чрез растройство, или рана, или изваждане на зъб и други, не вреди на говеенето.

7- Общи прописи.

А- Говеенето в Рамазан трябва да започне с виждането на месечината, заради словата на Аллах:

﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ (البقرة 185)

“Който се окаже в този месец, да говее през него.”

(сура ал-Бакара-185)

Достатъчно е, ако един искрен мусюлманин свидетелства и се потвърди, че е видял месечината. Ибн Омер (Р.А.) казва:

((تراءى الناس الهلال فأخبرت رسول الله صلى الله عليه وسلم أنني رأيته فصام وأمر الناس بصيامه)) [رواه أبو داود و الدارمي وغيرهما]

”Хората се правеха, че са видяли месечината, но аз известих Пратеника на Аллах (С.А.В.), че съм я видял и започна да говее, и нареди на хората да говеят.”

(предаден от Ебу Даууд и Дарими и други)

Говенето трябва да е свързано с президента на държавата, ако той пресъди и каже, че е месец Рамазан, или че не е, хората трябва до го следват. Но ако няма ислямски президент, се следва мнението на ислямския център, като мюфтийство и други, които се грижат за обединението на мусюлманите.

Разрешено е да се използват бинокъли за виждането на месечината, но не е разрешено да се разчита на астрономските пресмятания и наблюдаването на звездите, за потвърждаването на месец Рамазан, дали е започнал или е завършил. А се приема само виждането на месечината. Всевишния Аллах казва:

﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ (البقرة 185)

“Който от вас се окаже в този месец, да говее през него”

(сура ал-Бакара-185)

И който завари месец Рамазан от пълнолетните, е задължен да говее, все едно дали деня е голям или малък.

За започването на говеенето в Рамазан във всяка държава се наблюдава изгрявянето на месечината, защото – учените са на едно становище, че изгрева на месечината е различен според държавите, и това се знае в Ислям, заради следния хадис:

((صوموا لرؤيته و افطروا لرؤيته فإن غمّ عليكم فأكملوا شعبان ثلاثين يوما))

[رواه البخاري و مسام]

“ Говейте с нейното виждане и яжте с нейното виждане, а ако е облачно, продължете месец Шеабан 30 дена.”

(предаден ат Бухари и Муслим)

Б – Говеещия трябва да възнамери (нийет), че ще говее от вечерта, заради хадиса на Пратеника (С.А.В.):

((إنما الأعمال بالنيّات ، و إنما لكل امرئ ما نوى))

“ Наистина, делата са според възнамеренията, и всеки човек ще му се въздаде според , каквото е възнамерил.”

((من لم يجمع الصيام قبل الفجر فلا صيام له))

[أخرجه أحمد و أبو داود و الترمذي و النسائي من حديث حفصة رضي الله عنها]

“ Който не възнемери да говее преди зората (феджр) за него няма говеене.”

(предаден от Ахмед, Ебу Даууд, Тирмизи и Несаи, пренесен от Хафса –Р.А.)

В – На никой не е разрешено да остави говеенето и да яде през този месец, освен ако има причина – да е болен или пътник, или жена в хайз или нифас, или е бременна, или е доилка.

Всевишния Аллах казва:

﴿ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ﴾

(البقرة 184)

“ А който от вас е болен или на път – да се издължи в други дни.”

(сура ал-Бакара-184)

Болния, който му пречи говеенето и му се влошава състоянието, ако не яде, на него е разрешено да яде в дните на Рамазан, и после да наговее дните, в които е ял.

А бременната жена и доилката, ако се страхуват за себе си, могат да ядат, и след това да наговоят, защото те са като болния, който се страхува за себе си – това е единно становище на учените. А когато се страхуват за себе си и за децата си, или само за децата си, също трябва да ядат, и след това наговяват, заради хадиса на Енес (Р.А.):

((إن الله وضع عن المسافر نصف الصلاة و الصوم ، و عن الحبلى و المرضع.))
[رواه النسائي و ابن خزيمة و هو حديث حسن]

“ *Наистина, Аллах улесни на пътника да отслужва молитвата на половина, и говеенето, и на бременната и доилката.* ”

(предаден от Несай и Ибн Хузейме – хадис хасен)

А за много възрастния мъж и жена е разрешено да ядат, ако говеенето им пречи и е много трудно за тях, но са задължени да нахранят за всеки ден по един човек.

Ата е чул Ибн Аббас (Р.А.) да чете:

﴿ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ ﴾ (البقرة 184)

“А за които не могат – откуп: да нахранят човек в нужда.”

(сура ал-Бакара-184)

После рече: (Това знамение е за възрастния мъж и жена, които не могат да говеят, те трябва да нахранят за всеки ден по един беден.)

Г – Пътуването е то причините, които позволяват на човек да яде, заради хадиса на Енес (Р.А.):

((كنا نساfer مع النبي صلى الله عليه و سلم ، فلم يعجب الصائم على المفطر و لا المفطر على الصائم))
[متفق عليه]

“ *Пътувахме с Прокa (С.А.В.) и не се караше на говеещия заради който ядеше, нито на който ядеше, заради говеещия.* ”

(предаден от Бухари и Муслим)

Петата основа: Поклонението хадж.

1- Същността на хадж.

Хадж – в арабския език означава посещение. А в Ислям е: посещение на Мекка за изпълняване на задълженията **нусук** – на определен начин, в определено време, с определени условия.

2- Неговия пропис.

Цялата общност е на едно мнение, че поклонението хадж е задължение (фарз) за всеки, който има възможност, един път в живота. Хаджа е от петте основи, на които се изгражда Исляма.

Всевишния Аллах казва:

﴿وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾ (آل عمران 97)

“И дълг на хората към Аллах е поклонението хадж при Дома за онзи, който може да отиде, а който откаже – Аллах не се нуждае от световете.” (сура али Имран-97)

И Пратеника (С.А.В.) рече:

((بني الإسلام على خمس، شهادة أن لا إله إلا الله و أن محمدا رسول الله و إقام الصلاة و إيتاء الزكاة ، و صوم رمضان و حج البيت الله)) [متفق عليه]
“ *Исляма се изгражда на пет: Свидетелстването, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед е пратеник на Аллах, отслужването на молитвата, даването на зекята, говеенто в Рамазан и поклонението хадж при Дома на Аллах.* ”

(предаден от Бухари и Муслим)

А в прощалния хадж рече:

((يا أيها الناس إن الله فرض عليكم حج البيت فحجوا)) [رواه مسلم]
“ *О, хора, наистина Аллах ви е отредил да правите хадж при Дома, затова правете хадж.* ” (предаден от Муслим)

3- Предимството на хадж и мъдростта от неговото прописване.

За предимството на хадж има много доказателства. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ
 مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِيَشْهَدُوا مَنَفِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي
 أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ ﴿٢٨﴾ (الحج 027-028)

“ И зови хората за поклонението хадж! Ще идват при теб и пеш, и върху изнемощели камили. И ще идват от всякакви далечни пътища, за да придобият облаги за себе си (и в земния живот, и в отвъдния) и в определени дни да споменават името на Аллах при жертвоприношение на добитък, който Той им е дал...”
 (сула ал-Хадж-27-28)

Поклонението хадж обхваща голяма полза за всички мусюлмани – за земния и отвъдния живот. В него се извършват най-различни ибадети – тауаф около Кеаба, сай между Сафа и Меруа, стоенето на Арафа, Мина и Музделифа, замерването на джемератите, спането на Мина, бръсненето на главите, постоянното споменаване и служене на Аллах и възвръщане към него. Затова хаджа е от най-големите причини за опрощаване на греховете и за влизане в Дженнета.

Ебу Хурейра (Р.А.) казва: Чух Пратеника на Аллах (С.А.В.) да казва:

((من حج هذا البيت فلم يرفث و لم يفسق رجع من ذنوبه كيوم ولدته أمه))
 [رواه البخاري و مسلم]

“ Който извърши хадж при този Дом, да няма съвокупление, нито безпътство, нито прение, се връща както го е родила майка му.”
 (предаден от Бухари и Муслим)

Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((العمرة إلى العمرة كفارة لما بينهما و الحج المبرور ليس له جزاء إلا الجنة))
 [رواه البخاري و مسلم]

“ Умра до умра премахва греховете между тях, а приетия хадж няма друга награда за него освен Дженнет.”
 (предаден от Бухари и Муслим)

Казва също: (Питаха Пратеника на Аллах –С.А.В.- : Кое от делата е най-хубавото?

Рече: “*Вярята в Аллах и Неговия пратеник.*”

Рекоха: След това какво?

Рече: “*Джихад по пътя на Аллах.*”

Рекоха: След това какво?

Рече: “*Приетия хадж.*” (предаден от Бухари и Муслим)

Абдуллах ибн Месуд (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

((تابعوا بين الحج والعمرة فإنهما ينفيان الفقر والذنوب كما ينفي الكير خبث الحديد والذهب والفضة، وليس للحجة المبرورة ثواب إلا الجنة))
[رواه الترمذي وقال حديث حسن صحيح]

“*Повтаряйте след хадж и умра, защото те премахват бедността и греховете, както духало (обикновен кожен мях) премахва нечистотиите от желязото, златото и среброто. За приетия хадж няма друга награда, освен Дженнет.*”

(предаден от Тирмизи)

От ползите на хаджа е събирането на мусюлманите от всички краища на земята в най-обичаното място от Аллах, където се опознават и взаимно се помагат в името на доброто и страхопочитанието. Всички са равни в словата си, споменаването на Аллах (зикир) и делата си. Това е възпитание за тях и пример за обединение и събиране, в една вяра и убеждение, в ибадета, целта и в начина на изпълнение. С тяхното събиране се получава запознанство и сближаване, разужаване състоянието едни на други, както Аллах го потвърждава, казвайки:

﴿يَتَأْتِيَ النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ

لِتَعَارَفُوا ۗ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَنُكُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

(الحجرات 013)

“*О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият. Аллах е всезнаещ, сведущ.*” (сура ал-Худжурат-13)

4- Условието за задължаването на хадж.

А- Няма разногласие между учените, че хаджа е задължение с петте основи, те са: Ислям, разум, пълнолетност, свобода и възможност.

А за жената се допълва – да има с нея придружител (мухрим) при пътуването и за хадж, заради хадиса на Ебу Хурейра (Р.А.), в който Пратеника (С.А.В.) казва:

((لا يحل لامرأة تؤمن بالله و اليوم الآخر تسافر مسيرة يوم إلا و معها ذو محرم)) [متفق عليه]

“ Не е разрешено на жена, която вярва в Аллах и в Съдния ден да пътува, дори един ден, освен с придружител (мухрим – мъж с който не може да сключи шериатски брак). ”

(предаден от Бухари и Муслим)

Тези условия се делят на три:

- 1- Условия за задължаване и правилен хадж, те са Ислям и разум. Затова не се приема хадж от неверник и луд, нито е задължение за тях, защото те не са от отслужващите ибадет.
- 2- Условия за задължаване и приемане, те са пълнолетие и свобода, а не са условие за правилен хадж. Затова, ако дете или роб извършат хадж, техният хадж е правилен, но не е приет от тях.
- 3- Условия, само за задължаване – възможността. Ако човек няма възможност, но извърши хадж с трудности, без ядене или без превозно средство, хаджа му е правилен.

Б- Извършване на хадж за друг.

Няма разногласие между учените, че ако човек умре преди да има възможност да извърши хадж, този фарз отпада от него. Но който умре след като е имал възможност, отпада ли от него или не?

Правилният отговор е, че не отпада от него. Неговите наследници са задължени да извършат хадж за него, с неговите пари, все едно дали е направил завещание или не. Хаджа е задължение за него, както дълга, заради хадиса на Ибн Аббас (Р.А.), който казва: (Една жена се зарече да извърши хадж, но умря. Нейния

брат дойде при Пророка (С.А.В.) и го попита за това, а той му рече:

((أرأيت لو كان على أختك دين أ كنت قاضيه ؟ قال : نعم ، قال : فاقضوا الله فهو أحق بالوفاء)) [رواه النسائي]

“ Какво мислиш, ако сестра ти имаше дълг, щеше ли да го издължиш?” Рече: Да. Рече: “ Издължете дълга на Аллах, защото Аллах най-заслужава да се изпълнят задълженията Му.”

(предаден от Несаи)

В- Който не е извършил хадж за себе си, може ли да извърши за друг?

Правилния отговор е, че не може да извърши хадж за друг, ако не е извършил първо за себе си, заради следния хадис:

((النبي صلى الله عليه و سلم سمع رجلا يقول : لبيك عن شبرمة ، قال : من شبرمة؟ قال : أخ لي أو قريب لي ، فقال عليه الصلاة والسلام : حججت عن نفسك؟ قال لا . قال : حج عن نفسك ثم حج عن شبرمة))

[رواه أحمد و أبو داود و ابن ماجه و البيهقي و صححه]

“ Пророка (С.А.В.) чу човек да казва: Отзовавам се за Шубруме. Рече: Кой е Шубруме? Рече: Мой брат или мой близък. Рече му: Извършил ли си хадж за себе си? Рече: Не. Рече : Извърши хадж за себе си, после извърши за Шубруме.”

(предаден от Ахмед, Ебу Даууд, Ибн Мадже и Бейхаки)

Също е разрешено извършването на хадж за човек, който няма възможност, заради хадиса на Федль ибн Аббас (Р.А.), в който се казва: {Една жена от Хас`ам рече: О, Пратенико на Аллах, задължението хадж за всички раби завари моя баща, който е много възрастен, не може да пътува, да извърши ли хадж за него? Рече: Да. Това беше в прощалния хадж. }

(предаден от Бухари и Муслим)

Хаджа е задължение веднага щом се изпълнят неговите условия за задължаване. Всевишния Аллах казва:

﴿ وَ لِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا ﴾

(آل عمران 97)

“ И дълг на хората към Аллах е поклонението хадж при Дома-за онзи, който може да отиде.”

(сура али Имран-97)

﴿ وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ ﴾ (البقرة 196)

“ И изпълнявайте поклонението хадж, и посещението (умра) заради Аллах!” (сура ал-Бакара-196)

Ибн Аббас пренася от Пратеника на Аллах (С.А.В.) следния хадис:

((تعجلوا إلى الحج، يعني الفريضة، فإن أحدكم لا يدري ما يعرض له))
[رواه أبو داود و أحمد و الحاكم و صححه]

“ Избързвайте с хадж, тоест че е фарз, защото никои от вас не знае какво ще му дойде.”

(предаден от Ебу Даууд, Ахмед и Хаким)

5- Основите на хадж.

Основите на хадж са четири:

- Ихрам
- Стоенето на Арафа
- Тауаф Ифада
- Сай между Сафа и Меруа

Без тези основи хаджа не е приет.

А- Първата основа: Ихрам.

- Ихрам е възнамеряване (нийет) за влизане в хадж.

- Определените граници за ихрам.

Те са два вида: за време и за място.

Временния срок за ихрам са месеците за хадж, които Аллах е споменал в Следното знамение:

﴿ الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ ﴾ (البقرة 197)

“ Поклонението хадж е в знайни месеци.” (сура ал-Бакара-197)

А те са: Шеуаль, Зуль-киаде и Зуль-хидже.

А определените граници за място са границите, които не е разрешено хаджията да премине през тях за Мекка, освен в ихрам. Тези граници са пет:

- 1- Зуль-Хулейфе, която днес се нарича “Абар Али”. Това е границата за жителите на Медина, която се намира на 336 километра далечина от Мекка, тоест 224 мили.
- 2- Джухфе, а тя е село на 10 километра далечина от Червено море, а от Мекка –180 километра, тоест 120 мили. Това е границата за жителите на Египет, Шам, Мароко и държавите, които са зад тях, като Испания, Рим и други. А днес хората влизат в ихрам от Рабиг, който се намира близо и на далечината на Джухфе.
- 3- Йелемлем, която днес се нарича Сеадийе, и е планина от планините на Тухаме. Намира се от Мекка на разстояние 72 километра, тоест 48 мили. Това е границата за жителите на Йемен, Индия и Китай.
- 4- Карн ал-Меназилъ, която днес се нарича Сейлъ ал-Кебир, и се намира на разстояние от Мекка на 72 километра, тоест 48 мили. Това е границата за жителите на Неджд и Таиф.
- 5- Зату ирк, която днес се нарича Дариибе, и представлява малка планина на далечина от Мекка на 72 километра, тоест 48 мили. Това е границата за жителите на изтока – Ирак и Иран.

Това са границите, които не е разрешено на хаджията или муатемира да преминат за Мекка, освен в ихрам.

Ибн Аббас (Р.А.) казва: { Пратеника на Аллах –С.А.В.- определи за граница на жителите на Медина – Зуль-Хулейфе, а за жителите на Шам – Джухфе, а за жителите на Неджд – Карн ал-Меназилъ, а за жителите на Йемен – Йелемлем. Тези граници са за тези държави и който замине през тях, дори да не е от техните жители, за всеки който иска хадж или умра. А който живее преди тези граници, (влиза в ихрам) от където е, дори жителите на Мекка от Мекка.} (предаден от Бухари и Муслим)

А в хадиса на Джабир (Р.А.), Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((مهل أهل العراق ذات عرق))

“ Границата за жителите на Ирак е Зату ирк. ”

А който не минава пътя му през тези граници, влиза в ихрам, когато узнае, че приближава около тях. Също, който е в самолет,

влиза в ихрам, когато наближи някоя от тези граници – във въздуха. Не е разрешено да влезе в ихрам, когато самолета се приземи на летище Джидде, както правят някои от хаджиите, защото Джидде не е граница, освен за жителите в него, или който възнамери да извърши хадж или умра от него. А който влезе в ихрам от Джидде, и не е жител на този град, той оставя ваджип-ихрама от границата- и за това е задължен да даде фидйе. Също така, който премине границата без ихрам. Той трябва да се върне отново при границата, но ако влезе в ихрам след като е преминал границата, трябва да даде фидйе- а фидйе е да заколи една овца, или 1/ 7 месо от камила, или 1/ 7 месо от крава, и го раздава на бедните в Мекка, без да яде той от това месо.

- Как се влиза в ихрам.

Желателно е преди да влезе хаджията в ихрам, да се приготви за ихрам – да се изкъпе, да се почисти, да обръсне местата, които е наредено да се обръснат, и да парфюмира тялото си. Мъжете не трябва да обличат нищо, което е шиено, а само облича изар и рида (горен и долен чаршав) – бяли и чисти.

Правилното мнение на учените е, че няма специално молитва при влизането в ихрам, но ако се улучи повреме на фарз молитва, влиза в ихрам след нея, защото Пратеника (С.А.В.) влизаше в ихрам след молитва. След това хаджията избира кой вид хадж да изпълни, а те са три: Теметтуа, Киран и Ифрад.

-Теметтуа – да влезе в ихрам, като възнамери да извърши умра в един от месеците на хадж, и след като извърши умра до край, влиза в ихрам за хадж.

- Киран – да влезе в ихрам, като възнамери да извърши умра и хадж заедно, или възнамерява само умра, и после възнамерява хадж, преди да започне тауафа на умра. Тогава възнамерява умра и хадж от границата, или преди да започне тауафа на умра, като прави тауаф и сай за умра.

- Ифрад – да влезе в ихрам, като възнамери да извърши само хадж от границата, и остава в ихрам, докато завърши делата на хадж.

При Теметтуа и Киран се коли курбан, ако не е от жителите на джамията Харам.

Има разногласие между учените, кой от тези три вида хадж е най-хубав? Повечето казват, че е Теметтуа.

След като влезе в ихрам с един от тези вида, хаджията започва веднага с тельбийе:

(لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنَّعْمَةَ لَكَ وَالْمَلِكَ لَا شَرِيكَ لَكَ)

“ Леббейкеллахумме леббейк, леббейке ля шериике леке леббейк, иннель хамде уен ниамете леке уель мульк, ля шериике лек.”

Това тельбийе се изговаря на висок глас и постоянно.

- Забранените неща , след влизане в ихрам.

Тези неща са забранени на хаджията, заради ихрама, и са девет:

- Махането на косми от цялото тяло – с бръснене, дърпане и други, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿ وَلَا تَحْلُقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ ﴾ (البقرة 196)

“ И не бръснете главите си, докато жертвеното животно не стигне местоназначението си! (сура ал-Бакара-196)

- Реженето на ноктите, защото оприличава махането на космите, освен ако има причина, тогава се разрешава.
- Покриването на главата, заради забраната на Пратеника (С.А.В.), хаджията да не покрива главата си, с каквото и да е, както рече при онзи, който го ухапа камилата му и умря:

((و لا تخمروا رأسه فإنه يبعث يوم القيامة مليا)) [متفق عليه]

“ И не покривайте главата му, защото той ще бъде съживен на Съдния ден изричащ тельбийе.”

(предаден от Бухари и Муслим)

А Ибн Омер (Р.А.) казваше: {Ихрама на мъжа е в главата му, а ихрама на жената е в лицето й.}

(предаден от Бейхаки)

- Обличането на шиени дрехи за мъжа, и чорапи за краката, защото Абдуллах ибн Омер (Р.А.) Казва:

((سئل رسول الله صلى الله عليه وسلم ما يلبس المحرم؟ قال: لا يلبس

المحرم القميص و لا العمامة و لا البرانس و لا السراويل و لا ثوبا

مسّه ورس و لا زعفران، و لا الخفين إلا أن لا يجد نعلين فليقطعهما

حتى يكونا أسفل من الكعبين)) [رواه البخاري و مسلم]

“ Пратеника на Аллах –С.А.В.- беше попитан: Какво трябва да облече хаджията? А той рече: Хаджията не облича риза, нито кърпа на главата, нито дреха със

наметало (шапка), нито панталони, нито дреха, която е парфюмирана с уерс или зеаферан, нито чорапи (местви), освен ако не може да намери чехли, нека да обуе обувки, като ги отреже отгоре, за да бъдат по-ниски от глезените.” (предаден от Бухари и Муслим)

- Парфюмирането, защото Пророка (С.А.В.) нареди в хадиса на Сафуан ибн Йеаля ибн Умейе на един човек да измие мястото, където имаше парфюм.

А за хаджията, който го ухапа камилата рече:

((لا تحنطوه...)) [رواه البخاري و مسلم]

و لمسلم ((و لا تمسوه بطيب))

“ Не го докосвайте с парфюм. ” (предаден от Бухари)

За това е забранено на хаджията да използва парфюм, след като влезе в ихрам, заради хадиса на Ибн Омер, който споменахме.

- Убиването на ловни животни, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ ﴾

(المائدة 095)

“ О, вярващи, не ловувайте, когато сте на поклонение!”
(сура ал-Маиде-95)

Затова е забранено да ловува, дори да не го убие, или нарани, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿ وَحُرْمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرْمًا ﴾ (المائدة 096)

“ А ви е забранен ловът по сушата, докато сте още на поклонение (в ихрам).”
(сура ал-Маиде-96)

- Сключването на шериатски брак (никях), като е забранено да се жени, да ожени друг, нито да сгодява, заради хадиса на Осман (Р.А.), в който Пратеника на Аллах (С.А.В.) казва:

((لا ينكح المحرم و لا ينكح و لا يخطب)) [رواه مسلم]

“ Не се оженва, нито оженва друг, нито да се сгодява.”
(предаден от Муслим)

- Половия контакт, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ ﴾ (البقرة 197)

“ И който през тях си наложи хадж, да няма съвокупление!”
(сура ал-Бакара-197)

Ибн Аббас (Р.А.) казва: (Това е половия контакт.)

Доказателство за това са словата на Аллах:

﴿ أَحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ ﴾

(البقرة 187)

“ Позволено ви е съвокуплението в нощите на говеенето при вашите жени.”
(сура ал-Бакара-187)

Тоест-половия контакт.

- Докосването без полов контакт, като целуване, галене, и страстно гледане, защото тези неща довеждат до забранения полов контакт по време на хадж.

Жената е като мъжа в тези неща, само се различава в някои, като на нея е забранено да покрива лицето с каквото и да е. Също е забранено да облича ръкавици, заради хадиса на Ибн Омер (Р.А.):

((و لا تنتقب المرأة المحرمة و لا تلبس القفازين)) [رواه البخاري]

“ Жената хаджска не трябва да покрива лицето си, нито да облича ръкавици.”
(предаден от Бухари)

И Ибн Омер рече: { Ихрама на жената е в лицето й. }

А Айше (Р.А.) казва:

((كان الركبان يمرون بنا و نحن مع رسول الله صلى الله عليه و سلم محرمان، فإذا حاذوا بنا سدلت إحدانا جلبابها من رأسها على وجهها، فإذا جاوزنا كشفناه))

[رواه أبو داود و ابن ماجه و أحمد و سنده حسن]

“ Когато заминеха пътници покрай нас – а ние бяхме с Пратеника на Аллах (С.А.В.) в ихрам – и се приближеха до нас, хвърляхме наметалата си от главите към лицето, и когато отминеха откривахме лицата ни.”

(предаден от Ебу Даууд, Ибн Мадже и Ахмед)

Също е забранено на жената, каквото е забранено на мъжа, като да маха от космите си, да си реже ноктите, да ловува и други, а и е разрешено да облича шиени дрехи, чорапи и да покрива главата.

Б – Втората основа – Стоенето на Арафа.

Заради хадиса на Пратеника (С.А.В.):

((الحج عرفة)) [رواه أحمد و أصحاب السنن]

“ Хаджа е Арафа. ”

(предаден от Ахмед, Ебу Даууд, Тирмизи, Несаи и Ибн Мадже)

В – Третата основа – Тауаф Ифада.

Заради словата на Всевишния Аллах:

﴿ وَلَيَطُوفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴾ (الحج 029)

“ И да правят тауаф около древния Дом!” (сура ал-Хадж-29)

Г – Четвъртата основа – Сай.

Заради хадиса на Пратеника (С.А.В.):

((اسعوا فإن الله كتب عليكم السعي)) [رواه الإمام أحمد و البيهقي]

“ Правете сай, защото Аллах ви е отредил сай. ”

(предаден от Ахмед и Бейхаки)

6- Ваджипите на хадж.

А те са седем:

- 1- Влизането в ихрам от границата.
- 2- Стоенето на Арафа до залез слънце, за който е стоял през деня.
- 3- Спането на Музделифе.
- 4- Спането на Мина в дните тешрик.
- 5- Замерването на джемерат.
- 6- Бръсненето и постригването на главите.
- 7- Прощалния тауаф.

7- Как се прави хадж.

А – Суннет е за който иска хадж да се изкъпе, както се къпе джунуб, след това парфюмира тялото си, и облича двата бели чаршафа – изар и рида. А жената облича каквото пожелае, с условие да не се разкрасява с тях.

Б – После, когато дойде на границата, отслужва фарз молитва, ако е времето за нея, за да влезе в ихрам след молитвата, а ако не е време за фарз молитва, отслужва два рекята с възнамерение да изпълни суннета след абдест, а не с възнамерение, че влиза в ихрам, защото това го няма от Суннета на Пророка (С.А.В.).

В – След като свърши от молитвата, възнамерява да влезе в ихрам. Ако е мутеметта казва: (**Леббейкеллахумме умра**). А ако е муфрид, казва: (**Леббейкеллахумме хаджа**). Като мъжа го произнася високо на глас, а жената го казва тихо. От Суннета е да казва постоянно тельбийе.

Г – Когато пристигне в Мекка започва с тауаф от черния камък, така че Кеаба да е от лявата му страна. Идва при черния камък и го целува, или го докосва с дясната ръка, ако може без да се блъска с хората. А ако не може, вдига ръката към черния камък, прави текбир и казва: (**Аллахумме иманен бике, уе тесдикан би китабике, уе уефа`ен би ахдике, уе итба`ан ли суннети небийике –С.А.В.-**)

След това прави седем кръга около Кеаба, и когато замине при йеменския ъгъл го докосва, без да го целува.

От суннетите на тауафа е рамль – бързане с приближени крачки – за мъжете в първите три кръга в тауаф Кудум (при пристигането), заради хадиса на Ибн Омер (Р.А.):

((كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا طاف الطواف الأول خب ثلاثاً و مشى
أربعاً)) [متفق عليه]

“ *Пратеника на Аллах (С.А.В.) когато правеше първия тауаф бързаеше в трите кръга и ходеше спокойно в другите четири.* ”

(предаден от Бухари и Муслим)

Също е суннет **Идтибаа** – тоест да се сложи горния чаршав под дясната мишница, като събира краищата му и ги слага на лявото рамо, заради хадиса на Ибн Аббас (Р.А.):

((اضطلع رسول الله صلى الله عليه وسلم هو وأصحابه و رملوا ثلاثة أشواط))

“ *Идтибаа го правеше Пратеника на Аллах и неговите сподвижници, и бързаха в крачките си в трите кръга.* ”

Идтибаа е суннет в седемте кръга на тауафа.

По време на тауаф, хаджията може да се моли за каквото пожелае, със страхопочитание и с присъстващо сърце, а между йеменския ъгъл и черния камък, казва:

﴿ رَبَّنَا ءَاتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴾

(البقرة 201) ﴿ ﴿ ٢٠١ ﴾

“ Господарю наш, въздай ни добрина в земния живот и добрина – в отвъдния!”
(сура ал-Бакара-201)

А да се учи специална дуа във всеки кръг, не е от Суннета на Пратеника на Аллах (С.А.В.), а напротив е бид`ат.

Тауафите са три вида: Ифада, Кудум и Уедаа.

Първия – Ифада – е основа (рукн), а втория – Кудум – е суннет, а третия – Уедаа – е ваджип.

Д – Когато свърши от тауаф, отслужва два рекята зад Меками Ибрахим, дори да е по-назад. В първия рекят учи: (**Куль я ейюхель кяфирун...**), а във втория рекят учи: (**Куль ху-уеллаху ехад...**).

От Суннета е да не се удължава в тях.

Е – След това прави Сай между Сафа и Мер`уа седем кръга. Като започва от Сафа и завършва на Мер`уа.

От Суннета е, когато приближи към Сафа да изучи:

﴿ إِنَّ الصَّفاَ وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ ^ط فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا

جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطُوفَ بِهِمَا ^ج وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ

(البقرة 158) ﴿ ﴿ ١٥٨ ﴾

“ Наистина Сафа и Мер`уа са от знаците на Аллах, и който ходи при Дома на поклонение в месеца за хадж, или е на умра, не върши грях, като ги обикаля. А който прави добро и по своя воля – Аллах е въздазаш, всезнаещ.”

(сура ал-Бакара-185)

Започни с каквото Аллах е започнал.

След това се качва на Сафа, обръща се към Къбле с вдигнати ръце и прави дуа, текбир, благодарност и друго, и казва:

(اللهُ أَكْبَرُ ، اللهُ أَكْبَرُ ، اللهُ أَكْبَرُ ، لا إِلَهَ إِلا اللهُ وحده لا شريك له ، له الملك وله الحمد يحيي ويميت وهو على كل شيء قدير ، لا إِلَهَ إِلا اللهُ وحده، أنجز وعده، ونصر عبده، وهزم الأحزاب وحده)

“Аллаху Екбер, Аллаху Екбер, Аллаху Екбер, ля иляхе иллеллаху уахдеху ля шерикелех, лехуль мульку уе лехуль хамду уе ху-уе аля кулли шейин кадир, ля иляхе иллеллаху уахдех, енджезе уеадех, уе несара абдеху, уе хеземель ахзаабе уахдеху.”

След това се моли с каквото пожелае, искайки добро за земния и за отвъдния живот. Тази дуа се повтаря три пъти.

После се спуска и тръгва към Мер'уа, и от Суннета за мъжа е, когато стигне между двата зелени знака да бяга бързо, ако може без да вреди на друг. Когато пристигне при Мер'уа, качва се на нея, обръща се към Къбле с вдигнати ръце и казва каквото се молеше с него на Сафа.

По време на сай може да учи следната дуа:

(رَبِّ اغفر وارحم، إنك أنت الأعز الأكرم)

“Раббигфир уерхам, иннеке ентель еаззуль екрам”

Желателно е по време на сай хаджията да е с абдест, но ако е без абдест се приема. А жената, ако прави сай в месечен цикъл, също може, защото абдеста не е условие за сай.

Ж – Когато завърши от сай постригва косата си от цялата глава, ако е мутеметта. А жената отрязва малка част, колкото началото на пръстта. А ако е карин или муфрид, остава в ихрам до деня, в който се колят курбаните, след като замери голямия джемерат Акабе.

З – Когато дойде осмия ден от месец Зуль-хидже- “деня Теруийе”, който е мутеметта влиза в ихрам за хадж, преди обяд от дома си, също така, който иска от жителите на Мекка. При влизането в ихрам прави каквото споменахме, като се къпе и почиства. И не е от Суннета да иде до джамията Харам за ихрам, защото нито Пратеника (С.А.В.) го е вършил, нито е наредил на неговите сподвижници.

Джабир ибн Абдуллах (Р.А.) пренася, че Прорка (С.А.В.) е рекъл:

((أقيموا حلالا حتى إذا كان يوم التروية فأهلوا بالحج...)) [رواه البخاري]
“ *Стойте без ихрам, докато дойде деня Теруийе, тогава възнамерете за хадж...*” (предаден от Бухари)

Казва също:

((أمرنا رسول الله صلى الله عليه وسلم لما أهللنا أن نحرم إذاتوحنا إلي منى فأهللنا من الأبطح)) [رواه مسلم]

“ *Пратеника на Аллах (С.А.В.) ни нареди, когато искахме да възнамерим да влезем в ихрам, когато тръгнем за Мина. И възнамерихме от Ебтах.*” (предаден от Муслим)

Който е мутеметта при влизане в ихрам казва:

(Леббейкел-лаахумме хаджа).

И – Желателно е да дойде в Мина и тука да отслужи обедната, следобедната, вечерната и нощната молитва, като ги съкратява на два рекята, без вечерната, и без да ги събира. Тази вечер спи на Мина, както пренаса Муслим в хадиса на Джабир.

Й – Когато слънцето изгрее в деня Арафа (деветия ден от месец Зул-хидже) тръгва за местността Арафа. Желателно е до обяд да стои в Немира, ако има възможност, защото Пратеника (С.А.В.) го правеше. А ако няма възможност идва на Арафа и тука отслужва обедната и следобедната молитва, по два рекята, като ги събира с един езан и два икамета. След това стои на Арафа, и е желателно планината Рахмет да е пред него в посока към Къбле, а ако не може обръща се към Къбле. През това време споменава Аллах, моли се, чете Коран – с вдигнати ръце, заради хадиса на Усаме (Р.А.), който казва:

((كنت رديف النبي صلى الله عليه و سلم بعرفات فرفع يديه يدعو فمالت به ناقته فسقط خطامها قتناول خطلمها بإحدى يديه و هو رافع يده الأخرى))
[رواه النسائي]

“ *Бях с Пророка (С.А.В.) на Арафа и започна да се моли с вдигнати ръце. Камилата леко помръдна и дизгините ѝ паднаха, а той ги вдигна с едната от ръцете си, като другата ръка му стоеше вдигната.*” (предаден от Несаи)

Казва също:

((و لم يزل واقفا يدعو حتى غابت الشمس و ذهب الصفرة)) [رواه مسلم]
“ *Стоеше така изправен да се моли, докато залезе слънцето и се загуби жълтия цвят на небето.*” (предаден от Муслим)

Дуата в деня Арафа е най-добрата дуа. Пророка (С.А.В.) рече:
((خير الدعاء دعاء يوم عرفة، و خير ما قلت أنا و النبيون من قبلي: لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك و له الحمد و هو على كل شيء قدير))
[رواه مسلم]

“ Най-хубавата дуа е дуата в деня Арафа, и най-хубавото, което рекох аз и пророците преди мен е: Няма друг бог, освен Аллах-единствения, няма съдружник на Него, за Него е владението и благодарността, Той е Всемогъщия над всичко.”

(предаден от Муслим)

Затова всеки хаджия не трябва да изпуска този шанс, а да иска от Аллах каквото пожелае. Пратеника (С.А.В.) рече:

((ما من يوم أكثر من أن يعتق الله فيه عبدا من النار من يوم عرفة، وإنه ليدنو ثم يباهي بهم الملائكة فيقول: ما أراد هؤلاء)) [رواه مسلم]

“ Няма друг ден, в който Аллах да освобождава повече хора от Огъня, от деня Арафа. Наистина, Аллах се приближава, и се гордее пред меляйкетата и казва: **Тези, каквото пожелаят.**”

(предаден от Муслим)

Стоенето на Арафа е основа (рукн), а да се стои до залеза на слънцето е ваджип. Всеки хаджия е задължен да е сигурен, че е в границите на Арафа, защото много от хаджиите стоят извън границите на Арафа, и за тях няма хадж.

К – Когато слънцето залазе, тръгва за Музделифе – спокойно и мирно, заради хадиса на Пратеника (С.А.В.):

((أيها الناس السكينة السكينة)) [رواه مسلم]

“ Ей, хора, спокойствие, спокойствие!” (предаден от Муслим)

Когато пристигне на Музделифе отслужва вечерната и нощната молитва, вечерната – три рекята, а нощната – два рекята, като ги събира с един езан и два икамета. От Суннета е, всеки хаджия да ги отслужи на Музделифе, следвайки Пратеника на Аллах (С.А.В.), освен ако се страхува, че ще излезе времето на нощната молитва, тогава ги отслужва където и да е.

На Музделифе спи през цялата нощ, без да отслужва допълнителна молитва, или нещо друго, защото Пратеника (С.А.В.) не го правеше.

Джабир ибн Абдуллах (Р.А.) казва:

((أن النبي صلى اله عليه و سلم اتى المزدلف قصلى بها المغرب و العشاء
بأذان واحد و إقامتين و لم يسبح بينهما شيئا ثم اضطجع حتى طلع الفجر))
[رواه مسلم]

“ Пророка (С.А.В.) дойде на Музделифе, отслужи вечерната и
нощната молитва, с един езан и два икамета, без да прави тес-
них между тях, след това легна, докато изгря зората.”

(предаден от Муслим)

Разрешено е на, които имат причини, слабите и болните, да на-
пуснат Музделифе и да тръгнат за Мина след полунощ, след като
се загуби луната, за да замерят джемерата Акабе. А който не е
болен, или придружител на болен, остава на Музделифе, докато
изгрее зората. А това, което го правят много от хората днес в
надпреварването да замерват в началото на ноща, за да почиват, е
спротивно на напътствията на Пратеника на Аллах (С.А.В.).

Когато хаджията отслужи сутринната молитва се изправя при
Меш`ариль Харам, обръща се към Къбле, и се моли на Аллах,
искайки каквото пожелае с вдигнати ръце, докато се развидели
напълно. Стои на Музделифе където и да е, заради хадиса на Пра-
теника (С.А.В.):

((وقفت هاهنا و جمع كلها موقف)) [رواه مسلم]

“ Стоях тук и на цялото събиране може да се стои.”

(предаден от Муслим)

А цялото събиране е Музделифе.

Л – След това хаджиите тръгват за Мина, преди да изгрее слън-
цето, в деня на коленето на курбаните, замерват джемерата Акабе,
който е най-големия от джемератите, и е най-близо до Мекка. За-
мерва със седем камъчета, всеки камък да е по-голям от нахут.

Всички учени казват, че може да се замерва от всички страни,
но е по-хубаво да застане така, че Мекка да остане от ляво, а Ми-
на от дясно на хаджията, заради хадиса на Ибн Месуд (Р.А.),
който казва:

(Когато дойдох до големия джемерат, застанах така, че Кеаба да
ми е от лявата страна, а Мина от дясната, и замервах със седем
камъчета, и рекох: Така замерваше онзи, на който се низпосла
сура Бакара.) (предаден от Бухари и Муслим)

Не е разрешено да се замерва с големи камъни, нито с много
малки, нито с чехли. След като свърши от замерването, хаджията
прекъсва с тельбийе.

От Суннета е да започне със замерването на джемерат, после коленето на курбан, ако е мутеметта или карин, после обръсва или постригва главата, но обръсването е по-добре за мъжете, защото Прорка (С.А.В.) искаше три пъти милост и опрощение от Аллах за който обръсне главата. А за който се постригва, искаше само един път, както е в Бухари и Муслим.

След това хаджията отива към Кеаба за да извърши тауаф Ифада. В хадиса на Джабир (Р.А.) се казва:

((أن النبي صلى الله عليه و سلم أتى الجمرة التي عند الشجرة فرماها بسبع حصيات يكبر مع كل حصاة منها، مثل حصى الحذف، رمى من بطن الوادي ثم انصرف إلى المنحر فنحر ثم ركب رسول الله صلى الله عليه و سلم فأفاض إلى البيت فصلى بمكة الظهر)) [رواه مسلم]

“ Пророка (С.А.В.) дойде при джемерата, при който имаше дърво, и замерваше със седем камъчета, като правеше текбир с всяко камъче – средни камъчета – и замерваше от средата на долината, после отиде и заколи курбан. След това Пратеника на Аллах (С.А.В. се качи на камила и отиде към Кеаба и там отслужи обедната молитва.” (предаден от Муслим)

Тези ибадети може да се извършат неподредени.

В прощалния хадж Абдуллах ибн Амр пренася: (Пратеника на Аллах –С.А.В.- застана прав и хората започнаха да го питат, че са извършили тези ибадети разбъркани, тогава той рече на всеки питащ: “ Прави и няма нищо.”)

Когато хаджията свърши от тауафа около Кеаба – ако е мутеметта – трябва да извърши сай след тауафа, защото първия сай беше за умра, и сега трябва да направи сай за хадж. А ако е муфрид или карин, и е направил сай в началото след първия тауаф Кудум, сега не прави сай, заради хадиса на Джабир:

(Пророка –С.А.В.- и неговите сподвижници не правеха сай между Сафа и Мер`уа, освен един сай – първия.”

М – Трите дни на тешрик (11, 12 и 13 ден от месец Зуль-хидже) са дни за замерване за който не бърза да пътува, а който бърза замерва само 11 и 12 ден, заради словата на Всевишния Аллах:

﴿وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ ۚ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ لِمَنِ اتَّقَىٰ﴾
 (البقرة 203)

“ И споменавайте Аллах в преброените дни! А който бърза с два дни, не е грях за него, и който се забави не е грях за него – за онзи, който е богобоязлив.” (сура ал-Бакара-203)

Хаджията започва да замерва първия джемерат – малкия, който е близо до джамията Хииф, със седем камъчета, след това средния джемерат със седем камъчета, след това големия джемерат Акабе със седем камъчета, като с всяко камъче прави текбир. От Суннета е да застава след първия джемерат от дясно на него, обърнат към Къбле и се моли продължително време. А след втория джемерат застава от ляво на него и пак се моли продължително. А след последния джемерат не застава да се моли.

Времето за замерване започва след обедната молитва, заради хадиса на Ибн Омер (Р.А.) който казва:

(Изчаквахме, и когато слънцето се наклонеше на запад замервахме.) (предаден от Бухари)

Всички учени са на едно мнение, че последното време за замерване от дните тешрик е залязването на слънцето в 13 ден от месец Зуль-хидже. И който го завари залеза на слънцето да не е замервал, не замерва след това, а е задължен да заколи курбан.

Н – В нощите на дните тешрик, хаджията спи на Мина – 11 и 12 ден, и ако го завари залеза на слънцето в 12 ден, и не е излязъл от Мина, е задължен да остане да спи в Мина и да замерва в 13 ден.

О – Когато хаджията иска да напусне Мекка не трябва да излиза, докато не направи тауаф Уедаа (прощален), защото той е от ваджипите на хадж – при повечето учени. А отпада само от жените, които са в месечен цикъл, заради хадиса на Ибн Аббас (Р.А.) който казва: Пратеника на Аллах (С.А.В.) рече:

((لا ينفرن أحد حتى يكون آخر عهده بالبيت))

“ Никой да не напуска, докато не бъде Кеаба последното нещо, което е видял.”

Казва също:

((إلا أنه خفف عن المرأة الحائض)) [رواه مالك و أصله في صحيح مسلم]
“*Освен жената в хайз, той отпада от нея.*”

(предаден от Малик)

Повечето от учените казват, че ако човек закъсне с тауаф Ифада до деня в който иска да напусне, той е достатъчен и за тауаф Уедаа.

II – Желателно е за който се върне от хадж да каже следната дуа, която пренася Ибн Омер (Р.А.) от Пратеника на Аллах (С.А.В.), като казва: (Винаги щом Пратеника –С.А.В.- свършеше от битка или хадж, или умра, правеше текбир на високо място от земята и казваше:

(لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك و له الحمد و هو على كل شيء قدير،
أييون تائبون عابدون لربنا حامدون، صدق الله وعده، ونصر عبده، وهزم
الأحزاب وحده)

“Ля иляхе иллеллах уахдеху ля шерикке лех, лехуль муьку уе лехуль хамду уе ху-уе аля кулли шейин кадир. Аибуне, таибуне, абидуне, лираббина хаамидун, садекаллаху уеадех, уе несара абдех, уе хеземель ахзаабе уахдех”

Съдържание

Увод	1
Основите на Исляма	2
Първата основа: Свидетелстване, че няма друг бог, освен Аллах и, че Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах	2
1-Значението на “Няма друг бог, освен Аллах”.....	2
2-Условията на “ Няма друг бог, освен Аллах”.....	4
-Значението на теухид Улюхийе.....	7
-Неговия пропис (хукм).....	7
-Всички пратеници бяха обединени в свидетелстването, че няма друг бог, освен Аллах.....	9
3- Значението на “ Мухаммед (С.А.В.) е пратеник на Аллах “.....	9
4-Високата степен на “ Няма друг бог, освен Аллах, Мухаммед е пратеник на Аллах”.....	12
Втората основа: Отслужването на молитвата	13
1-Същността й.....	13
2-Важността на молитвата при пророците и пратениците.....	14
3-Доказателствата за отреждането на молитвата.....	15
4-Мъдростта от прописването на молитвата.....	17
5-На кого молитвата е задължение.....	18
6-Прописа (хукма) на оставящия молитвата.....	18
7-Условията на молитвата.....	19
8-Времената на молитвата.....	19
9-Броя на рекятите.....	20
10-Фарзовете на молитвата.....	20
11-Ваджипите на молитвата.....	21
12-Груповата молитва (джемат).....	21
13-Нещата, които разтурят молитвата.....	22
14-Времената, в които е забранено да се отслужва молитва.....	23
15-Как се извършва молитвата.....	24
Третата основа: Даването на зекят	26
1-Същността на зекята.....	26
2-Степента на зекята в Ислям и мъдростта от неговото отреждане.....	26

3-Прописването на зекята.....	27
4-Условията за даване на зекят.....	28
5-Богатствата, в които се дава зекят.....	29
6-На кого се раздава зекята.....	36
7-Фитрата.....	38
Четвъртата основа: Говеенето в месец Рамазан.....	39
1-Същността на говеенето.....	39
2-Неговия пропис.....	39
3-Предимството на говеенето и мъдростта от неговото задължаване.....	40
4-Условията за неговото задължаване.....	42
5-Възпитанията на говеенето.....	42
6-Нещата, които развалят говеенето.....	44
7-Общи прописи.....	46
Петата основа: Поклонението хадж.....	49
1-Същността на хадж.....	49
2-Неговия пропис.....	49
3-Предимството на хадж и мъдростта от неговото прописване.....	49
4-Условията за задължаването на хадж.....	52
5-Основите на хадж.....	54
А-Първата основа: Ихрам.....	54
-Как се влиза в ихрам.....	56
-Забранените неща след влизане в ихрам.....	57
Б-Втората основа: Стоенето на Арафа.....	60
В-Третата основа: Тауаф Ифада.....	60
Г-Четвъртата основа: Сай.....	60
6-Ваджипите на хадж.....	60
7-Как се прави хадж.....	60
Съдържание.....	70